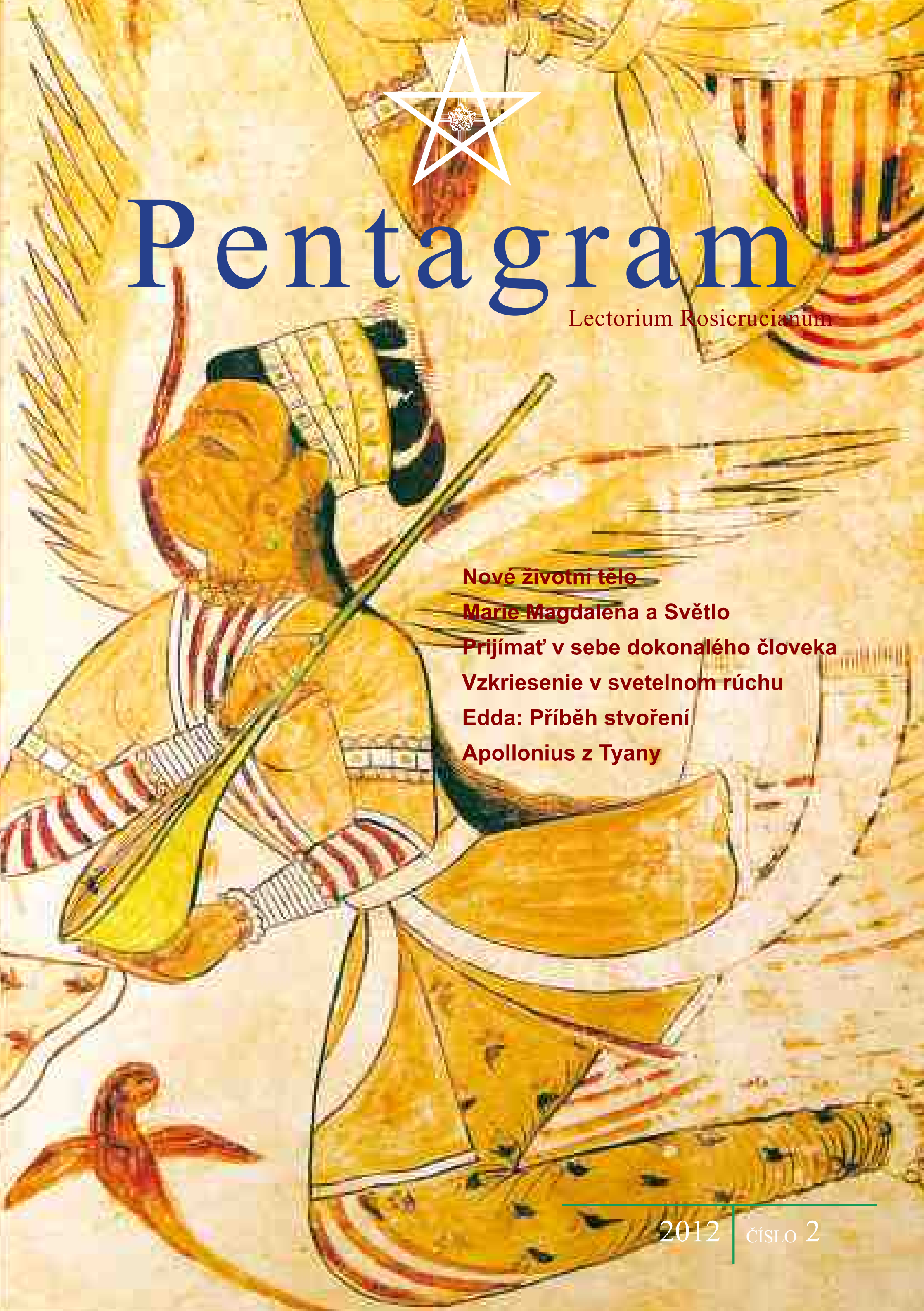

Pentagram

Lectorium Rosicrucianum

Nové životní tělo

Marie Magdalena a Světlo

Prijímať v sebe dokonalého človeka

Vzkriesenie v svetelnom rúchu

Edda: Příběh stvoření

Apollonius z Tyany

2012 | číslo 2

Pentagram vychází šestkrát ročně v holandském, německém, anglickém, francouzském, portugalském, španělském, maďarském a česko-slovenském jazyce. V bulharském, finském, řeckém, italském, polském, ruském a švédském jazyce vychází Pentagram čtyřikrát ročně.

Šéfredaktor
A. H. v. d. Brul

Redakční rada
P. Huijs

Redakce
Pentagram
Maartensdijkseweg 1
NL-3723 MC Bilthoven
e-mail: info@rozekruispers.com

Administrace
Medzinárodná škola Zlatého Ružokríža
Lectorium Rosicrucianum
P. O. Box 68
SK-048 01 Rožňava
e-mail: rosicrucianum@lectorium.sk

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 8
CZ-140 00 Praha 4
e-mail: praha@rosicrucianum.cz

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Nové sady 4
CZ-602 00 Brno
e-mail: brno@rosicrucianum.cz

www.lectoriumrosicrucianum.org

K překladu použito:
německé vydání Pentagramm 3/2011
anglické vydání Pentagram 5/2011

Vydavatel
Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 8
CZ-140 00 Praha 4
e-mail: info@rosicrucianum.cz

Autor
© Stichting Rozekruis Pers
Bakenessergracht 5
NL-2011 JS Haarlem
e-mail: info@rozekruispers.com
www.rozekruispers.com

Kopie ne bez písemného souhlasu

Evidenční číslo MK ČR E 18833

Časopis Mezinárodní školy Zlatého Kříže s Růží Lectorium Rosicrucianum

Časopis **Pentagram** chce čtenáře upozornit na novou dobu, která započala ve vývoji lidstva.

Pentagram byl za všech časů symbolem znovuzrozeného člověka, Nového Člověka. Je však také symbolem Universa a jeho věčného bytí, v němž se projevuje Boží plán.

Symbol však obdrží smysl jen tehdy, je-li uskutečněn v životě. Teprve tehdy, když člověk uskutečňuje pentagram ve svém mikrokosmu, ve svém malém světě, teprve pak vstoupil na stezku transfigurace.

Časopis **Pentagram** vyzývá čtenáře, aby tuto duchovní revoluci v sobě samých připustili a uskutečnili.

Pentagram

Číslo 2/2012

Poznat sám sebe, dokázat být a zůstat sám sebou, a tím otevřít dveře všem ostatním Já, kterými bychom mohli být – je toto cíl hledání své vlastní identity?

Tyto otázky si kladli mladí lidé během jedné loňské konference. V tomto *Pentagramu* bychom chtěli zachytit dojem z těch zvláštních dnů. Pro hledajícího souvisí poznávání sebe sama s nikdy nekončícím hledáním mystérií života – hledáním, kterým se zabývá člověk po všechny časy a je vždy znovu podněcován k opuštění běžné cesty při hledání nových odpovědí. Některé poznatky a poselství od hledajících ze všech dob najde čtenář v tomto vydání *Pentagramu*. Doufáme, že v jejich myšlenkách pozná něco ze svého vlastního hledání.

„Největší ze všech úloh je poznat sám sebe, neboť když člověk pozná sám sebe, potom pozná Boha.“
Clemens z Alexandrie

Obsah

Nové životní tělo – zkoumání povahy našeho vědomí
J. van Rijckenborgh **2**
Růže v poušti **7**
Marie Magdalena a Světlo – symboly a dalekosáhlé náhledy **12**
Marie Magdalena, duše světa v člověku **16**
Prijímať v sebe dokonalého človeka **22**
Vzkriesenie v svetelnom rúchu **28**
Příběh stvoření – *Edda* **35**
Identita, osobnosť a jadro Ducha
Informatívna konferencia v Noverose **40**
Dvanásť hodín oslobodzovania
Recenzia knihy: Nyktemeron Apollonia z Tyany **47**
Život Apollonia z Tyany
Založené na článku od Freda A. Pruyna **53**

Obálka: Jedna z nejvíce fascinujících stropních fresek v Indii, která zobrazuje radost nebeských bytostí. Nachází se v pevnosti Ahichhatragh v Nagaur (12. stol.), význačném obchodním centru té doby.

ZKOUMÁNÍ POVAHY NAŠEHO VĚDOMÍ

Nové **životní tělo**

J. van Rijckenborgh

Při pokusu zprostředkovat vám představu o novém těle znovuzrozené duše, které se vyvíjí, jakmile je nová duše přijata do světelného zrození Boha, musí být člověk v největší míře opatrný. Množství s tím spojených aspektů je tak nesmírně velké, že by bylo zapotřebí mnoha diskuzí, aby bylo možné dojít k přijatelnému přehledu. Proto také je třeba následující pojednání vidět pouze jako úvodní, střízlivý a neúplný popis tohoto nesmírně důležitého tématu.

Je pravděpodobně známo, že fyzické tělo má tzv. éterického dvojníka, kterého též nazýváme éterickým či vitálním tělem. Toto éterické tělo je přibližně stejného tvaru jako tělo fyzické a také vyjadřuje stejný typ. Můžeme tedy říci, že éterické tělo je matricí pro tělo fyzické. Proto univerzální učení říká, že vše začíná v éterickém těle. Je-li potřeba vytvořit nebo dosáhnout něco nového, musí být pozornost zaměřena na toto vitální tělo. Když člověk onemocní, příčinu lze vždy najít v těle éterickém. Proto se říká (a zde opakujeme možná velmi dobře známá fakta), že obnova zdraví musí začít v éterickém těle a když se obnova zřetelně projeví v něm, obnova fyzického těla následuje automaticky.

Éterické tělo se v podstatě skládá ze čtyř známých éterů, které následují jeden po druhém podle postupující úrovně hustoty a vibrace. V éterickém těle lze rozlišit systém siločar, který vykazuje hodně podobností s nervovým systémem. Pokud jste někdy viděli v anatomickém atlasu schéma nervového systému, jste schopni si do jisté míry představit, jak tento systém siločar vypadá. Éterické tělo přijímá étery, koncentruje je a diferencuje podle jejich různých nezbytných funkcí a pak se vše přenáší do těla fyzického.

Mohli bychom říci, že fyzické tělo dýchá étery. Při tom hraje důležitou úlohu kůže. Étery vdechujeme a zároveň je přijímáme kromě jiného kůží. Pokud kůže řádně nefunguje, *Jan van Rijckenborgh a Catharose de Petri byli zakladateli duchovní školy Zlatého Kříže s Růží. V ní nejrůznějšími způsoby vysvětlovali a ilustrovali cestu osvobození svým žákům, často na základě původních textů z univerzálních učení.*

Keramický obraz ze sedmnáctého století na jedné z vnějších zdí Golestánského paláce (Květinového paláce) v Teheránu, Írán

Krajina pastvin, Tom Maakestadt

nedochází ani k dostatečné asimilaci éterů, a tím fyzické tělo chřadne.

V těle existují také velmi speciální vstupní brány pro étery (např. slezina). Ale i každý centimetr celého těla přijímá étery, dokonce i vnitřní části těla je přijímají, protože, jak bylo řečeno, éterické tělo prostupuje celým fyzickým systémem. Druh, biologický stav a stupeň krystalizace fyzického těla jsou tudíž určovány étery, které fyzické tělo asimiluje. Tak celá naše materiální manifestace, celá lidská osobnost může být vysvětlena na základě čtyř éterů.

Étery jsou přiváděny naším vlastním magnetickým polem, naším osobním magnetickým zdrojem, magnetickým duševním jádrem ve čtvrté mozkové komoře a začleňovány do nám známého a námi pociťovaného stavu. Lze tedy říci, že stavem lidské duše je určován stav éterického těla a podle něho se utváří stav fyzického těla.

Znovuzrození duše vyvolává úplnou změnu individuálního magnetického pole. Tím vzniká zcela nové osobní životní pole, a v důsledku toho nastává také úplně nová asimilace éterů.

Stojíme-li ve zrodu nové duše, naše fyzické tělo, a tudíž také éterický dvojník, se postupně stanou jemnějšími.

Obvyklé éterické tělo a obvyklé fyzické tělo jsou absolutně nevhodné pro novou asimilaci. Je tudíž nutné vytvořit nové éterické tělo s novým systémem siločar, který je schopen asimilovat nové étery, čtyři svaté pokrmy, jež mají úplně jinou vibraci než obvyklé étery přírody smrti.

Nelze si představit, že by tělo s obvyklou strukturou dokázalo přijímat čtyři svaté pokrmy (étery). Asimilace nových éterů tedy nutně vyžaduje kromě jiného zboření starého éterického těla, a tudíž také starého fyzického těla. Jakmile se zrodí nová duše, začíná postupné boření staré osobnosti. Ovšem po tom všem, co jsme probírali, to nebudete považovat za nic dramatického. Navíc, naší osobní existencí je smrtelné tělo, a to se stejně rozplyne. Toto obvyklé fyzické tělo a staré éterické tělo zanikají chorobou nebo jinou příčinou úpadku.

V procesu, který se pokoušíme popsat, existuje pouze jediná příčina smrti, ale je to smrt vedoucí k životu. Stojíme-li ve zrodu nové duše, naše fyzické tělo, a tudíž také éterický dvojník, se postupně stanou jemnějšími. Zmenšuje se robustnost našeho zdraví, což však neznamená, že nastoupí tělesné defekty nebo choroby, nýbrž že náš celkový stav se stane citlivějším, subtilnějším. Napříště bychom měli brát v úvahu zjemnělou a z určitého hlediska slabší konstituci, již však lze udržovat v harmonickém fungování až do konce. Tímto procesem umírání – endurou – tedy nemůže vzniknout žádná ničivá nebo bolestivá nemoc.

Nová duše je, jak jsme již vysvětlili, hermafroditní, dvoupohlavní povahy, je tudíž sebetvořivá. Jakmile je možné asimilovat základní radiaci Gnose, dělí se tato základní magnetická síla do sedmi aspektů: posvěcující sedmerý duch se pak projevuje v našem duševním stavu.

Z nové duše vyzařuje velmi mocné světlo, zářivý plamen srovnatelný s ohnivým ohonem komety. V tomto ohnivém paprsku lze jasně rozlišit sedm aspektů: je to sedm nových čaker nového životního těla. Nová duše tedy má schopnost sebetvořivosti. Vytváří nyní sama ze sebe strukturu siločar, v níž centrální místo zaujímá ohnivý sloupec se svými sedmi aspekty. Tak vzniká z nové duše nové životní tělo. A na to musí následovat manifestace nového látkového těla, které není vytvořeno obvyklou přírodou. Toto tělo má velmi jemnou konstrukci a velmi ušlechtilou formu.

Když je dokončena tato stavba (a k tomu dochází relativně rychle), lze starou bytost, pokud je to přáním, odložit, lze ji pohřbít, neboť nová bytost povstala v chrámu, který si sama zbudovala. Tak povstává znovuzrozený člověk jako vzkříšený nejen co se týká stavu duše, ale i co se týká osobnosti, a to v chrámu, který sám vystavěl. A může jako Christian Rosenkreuz radostně svědčit „Zaživa jsem učinil z tohoto chrámu svou hrobku.“ Zánikem podle běžné přírody se může udát zázrak vzestupu do Boží přírody. □

Reference:
Tento článek je založen na: J. van Rijckenborgh: *Gnose v aktuálním zjevení*, část V, kapitola 5. Haarlem, Rozekruis Pers, 1980.

Růže v poušti

V moderním Kříži s Růží se vnitřní život nazývá poeticky také „růže mystérií“. Růže srdce, praatom neboli duchovní jiskra je úžasné tajemství. Je jako zrcadlo, zrcadlo mystérií. Tím je míněna pokladnice plná vnitřních hodnot, které musí být v mnohých případech teprve odhaleny. Proto začíná člověk hledat.

O duchovním významu těchto hodnot je těžké mít přehled. Jsou skryté v hloubce, ve středu mikrokosmu, jehož dočasným obyvatelem je člověk. Ale přesto o tom člověk ví ve skutečnosti málo. Tyto hodnoty patří k „tomu Jednomu“, kterého staří gnostici nazývali monádou. Je to jiskra Ducha, původní životní jádro mikrokosmu, které je s námi, pomíjivými lidmi, dočasně spojeno skrze srdce. Rosenkruciáni tento zvláštní střed ve všech dobách označovali jako růži. Vedeni touto myšlenkou se my, moderní rosikruciáni, nazýváme a cítíme být hledajícími, kteří ve svém životě usilují o jasně narýsovaný cíl.

ZTRACENÉ A ZNOVU NALEZENÉ VĚDĚNÍ Vnitřním hlasem se nám to opět stalo jako by známé a přijatelné. Cítíme se být rosenkruciánskou ideou a vším, co k ní patří, přitahováni. Totéž platí pro vrozené přesvědčení, že my jako hmotní lidé jsme částí mikrokosmu, neviditelné bytosti. Zažíváme sice jeho vliv ve svém životě, přesto je nám tento životní systém z velké části neznámý, jsme si ho sotva vědomi. Je nám jasné, že o něm víme jen přesně tolik, kolik nám odhalila – svým silovým polem – duchovní škola a univerzální učení. A přesto se nám zdá toto vědění známé. Ať tak či onak, ukazuje se nám to jako logické, poznáváme to vnitřně a přijímáme to. Považujeme za logické, že jsme více než jen hmotné, smrtelné bytosti a že za naším bytím působí mnohem dále dosahující síla.

V univerzálním učení představuje mikrokosmos zrcadlení makrokosmu. Malé se rovná velkému. Na základě této analogie se dá vidět mikrokosmos také jako zvlášť komplikovaný životní systém, jako planeta v malém. Gnostická filosofie všech dob se nám snaží vysvětlit, že tento mikrokosmos, tato planeta v malém, byla kdysi vychýlena ze své dráhy. Už nenásleduje předurčenou cestu, už neobíhá kolem centrálního duchovního slunce, ale odchyluje se od něj ve stále se rozšiřující spirále.

SLUNEČNÍ VÍTR PRASUBSTANCE
Během svého toulání, při tomto dlouhém bloudění se stále více vzdaluje od svého cíle. Je chycený ve světě vzniku, rozkvětu a zániku, tedy ve zjevené formě, která vždy vzniká a opět zaniká. Na této dlouhé cestě ztratil mikrokosmos svůj lesk a svou původní slávu.

Místo toho se vyvíjí na jeho obloze jiné síly jako plevel v zanedbané zahradě. Tím je pro mikrokosmickou planetu nemožné ještě fungovat podle božské ideje, z které kdysi povstala. V této ideji, v tomto plánu byly zamýšleny vzestup, vývoj a rozšiřování božských myšlenek ve vlastním, původním poli tvoření.

Velmi starý?
Mnoho mladých lidí zná pocit, že jsou „velmi staří“. Necítí se tak mladí, jak by odpovídalo jejich věku. Znají také pocit, že pocházejí z dálky. V našich kruzích často slýcháme, že mladí lidé hodně z toho, co slyšeli před kratší nebo delší dobou v Dílu mládeže Kříže s Růží, vlastně už věděli.

No ano, jsou mladí, a co si mají se všemi těmito zvláštními záležitostmi a slovy počít? Poznali pravdu a ta se jich dotýká. Ale učící se a pracující mladý člověk to také často zažívá jako břemeno. Poradili bychom jim: Uchovejte to i přesto. Žijte podle toho, když můžete. Ale především žijte jako volný a veselý člověk, který vnitřně ví, že je zde více než jen materiální život, který na vás nyní útočí.

V terminologii starého učení moudrosti se hovoří o božských jiskrách, které byly stvořeny v původním poli tvoření jako „Boží roucho“, také nazývané „vydechnutí Ducha“. Tento božský dech pulsuje nepřetržitě jako prasubstanciální sluneční vítr skrze vesmír. Bez tohoto pulsujícího pohybu není možný žádný život. Život je a zůstane zrcadlením tohoto božského dechu života. „Život“ je tedy původní pohyb ve vesmíru, božský dech života sedmerého Ducha. Jeho sedm tvůrčích paprsků dalo a neustále dává kosmu podobu. Jsou sedminásobným životním dechem, který pohybuje stvořením a pohání ho. Jako sedm původních proudů vedou vesmír a všechno k naplnění božské ideje, která proniká veškerým stvořením.

CÁRY VZPOMÍNEK Pokusme se nyní vše přehlédnout v souvislostech:

Sedmerý Duch a stvoření jsou jedním. Ať se stvoření jako mikrokosmos jak chce vzdálí od původní ideje Ducha veškerenstva, sedm původních proudů ho vede zpět k počátku.

Tak jako je země částí sedminásobného světového kosmu, tak je také mikrokosmos sedminásobný systém ze sedmi v sobě kroužících koulí. A jádro je právě tak sedminásobné. V souvislosti s tím se hovoří o růži se sedmi okvětními lístky. Sedminásobné duchovní tělo duchovní školy spojuje usilující mikrokosmy dohromady do nového kosmu, který se nepřetržitě směruje na tohoto svatého sedmerého Ducha.

Postavme nyní toto poznání, tuto Gnosi, kterou nám dává duchovní škola, před své nitro. Pak se může stát, že se v našem srdci spontánně vzedme pocit radosti. Nevyvolává myšlenka, která v nás dřímá, myšlenka na božskou minulost a božskou budoucnost, v našem nitru hlubokou úctu a současně hlubokou touhu? Tato touha z hloubi naší bytosti k nám dosahuje až z dalekého prapůvodu mikrokosmu jako zrcadlení mikrokosmické duše v našem srdci, jako cáry vzpomínek po eóny dlouhém toulání.

DVA, KTEŘÍ SE STÁVAJÍ JEDNÍM

Podíváme-li se na člověka, tak jak ho známe, pak vidíme ve skutečnosti jen stínový obraz původního člověka. Ale hluboko v mikrokosmu stále ještě spočívá latentní obraz vyššího člověka, tedy také v nás, ve zdejším člověku, neboť tento obraz je spojen s naším srdcem, s naším vlastním zdrojem života.

Jsou s námi spojena tedy dvě centra: zbytek původního člověka a jeho obraz v mikrokosmu. Tito dva se musí nakonec sjednotit v jedno jiskřivé jádro původního života. A ze splynutí těchto dvou proudů vzniká jediný, jasný, čistý proud, v kterém se diamant vnitřního bytí, jenž byl tak dlouho zakrýván pozemskou matérií, opět stává viditelný. Čistící proud vymývá všechno bahno pryč, Světlo může zasáhnout perlu a nádherný klenot začíná jasně zářit.

Gnostici hovoří o perle nevyčíslitelné hodnoty a staří rosenkruciáni o „pokladu nádherného klenotu“. My všichni jsme nositelé tohoto nádherného klenotu! Ale co je znakem těch, kdo tento klenot vlastní a toto vnitřní vědění s veškerou svou láskou opatrují?

Jsou označení. Nesou v sobě znamení předurčení. Jsou povolaní.

Proč Kříž s Růží nazývá tento klenot drahocenným pokladem?

Pokud je tento klenot nalezen a osvobozen z hrubohmotného života, začíná ve Světle nádherně zářit. Zrcadlí se v něm sedm zářících světelných paprsků. Probuzeny sedmi paprsky sedmerého Ducha, tryskají jako pramen do výše.

Těchto sedm vibrací poté způsobuje v sedmi životních polích mikrokosmu reakci. Vzbuzují a předznamenávají znovuvytvoření, obnovení mikrokosmu. V symbolické řeči Kříže s Růží se říká, že se otevírá a rozvíjí sedminásobný božský proud. A osobnost, člověk, který se tomuto dění zasvěcuje, zažívá hluboko jdoucí proměnu, transfiguraci. Úplně se mění. Přijatý do vývoje sedminásobného mikrokosmu, který se stává stále svobodnější a vědomější, vzchází v původním životě.

Rosenkruciáni vychází také z toho, že existuje

- vnější, látkový, pozemský člověk
- a vnitřní člověk, průzračná duše komplikovaného mikrokosmu.

To vnitřní je v tom vnějším skryté. Vnitřní člověk může z vnějšího povstat, jakoby probudit se. To je cílem naší existence. Jakkoli hluboko ukrytý – poklad, perla je přítomna! Vnitřní a vnější člověk jsou nerozlučně vzájemně spojeni. A nyní je doba, ve které mohou jít vědomě společně dál. To je možné, když vnější člověk uspořádá své nitro jako chrám, ve kterém může působit obnovující Světlo Gnose. Nové bohatství, poklad vědění a touhy, se pak spojuje s oběma. Ti, kteří si toho jsou vědomi, vědí, že jsou v duchovní škole v bezpečí, v „domě Sancti Spiritus“, ve kterém přináší osvobozující Duch uzdravení. S pomocí sedmerého Světla si razí cestu k vnitřní esenci původního životního pole. To vnější se rozpouští ve vnitřním bytí a úplné znovuzrození se stává skutečností. □

Marie Magdalena a Světlo

Skutečnost, že se v naší době Marie Magdalena tak často dostává do popředí, souvisí s rostoucím vědomím hledajícího člověka. Obraz Marie jako důvěrné přítelkyně, a dokonce milenky Ježíše se týká dvojího vztahu: vztahu žák-učitel a stejně tak vztahu náklonnosti a lásky toho vyššího k usilujícímu člověku a naopak. Literatura se sice často zabývá jejich vnějším, materiálním příběhem, ale ten, kdo správně čte, ihned pozná, že tu máme co do činění se symbolickým jazykem, symbolickými obrazy a dalekosáhlými náhledy.

Obě postavy, Marie Magdalena i Ježíš, se vztahují k duši. Marie je toužící, čistá, dynamicky hledající duše a Ježíš je prapůvodní duše, náležející ke světu, který je nedotčený a nezkažený.

Jaké poselství přináší fascinující postava Marie Magdaleny pro naši dobu? Souvisí to s jejím vztahem k Ježíši. Slavili ti dva svatbu? Význam této otázky může být objasněn ve smyslu jednoho citátu z Bible. Každá lidská bytost je schopna slavit velmi speciální svatbu. V mystériích různých náboženství je to nazýváno „svatá svatba“. Je to vnitřní spojení, sjednocení duše, nevěsty, s tím božským Jiným, božským milencem. V naší době se tato moudrost mystérií znovu vynořuje. Jsme takto povzbuzováni, abychom udělali další krok vědomí.

V gnostickém *Filipově evangeliu*, nalezeném v Nag Hammádí v roce 1945, můžeme číst: „Mystérium svatby je velkolepé… Existence člověka je založena na svaté svatbě. Poznejte proto, co je to svaté, neposkvrněné společenství, neboť jeho moc je veliká.“[1] Ve *Filipově evangeliu* je svatební akt metaforou pro sjednocení mužského aspektu, božského Ducha, s ženským aspektem, lidskou duší, v každém muži nebo každé ženě. Vztah mezi Ježíšem a Marií Magdalenou symbolizuje toto spojení, které se může uskutečnit v každém člověku. Tímto sjednocením polarit je dosaženo celistvosti.

Marie Magdalena je tedy symbolem duše, která jde touto stezkou. Potkává Spasitele, následuje jeho cestu a splývá s ním. Svatá svatba je hlavním a konečným cílem lidského bytí.

Příjezd do Marseille (1476). Ilustrace z rukopisu Cechu Magdaleny, Bruggy, v němž se vypráví příběh o pobytu Marie Magdaleny v Provence.

SYMBOLY A DALEKOSÁHLÉ NÁHLEDY

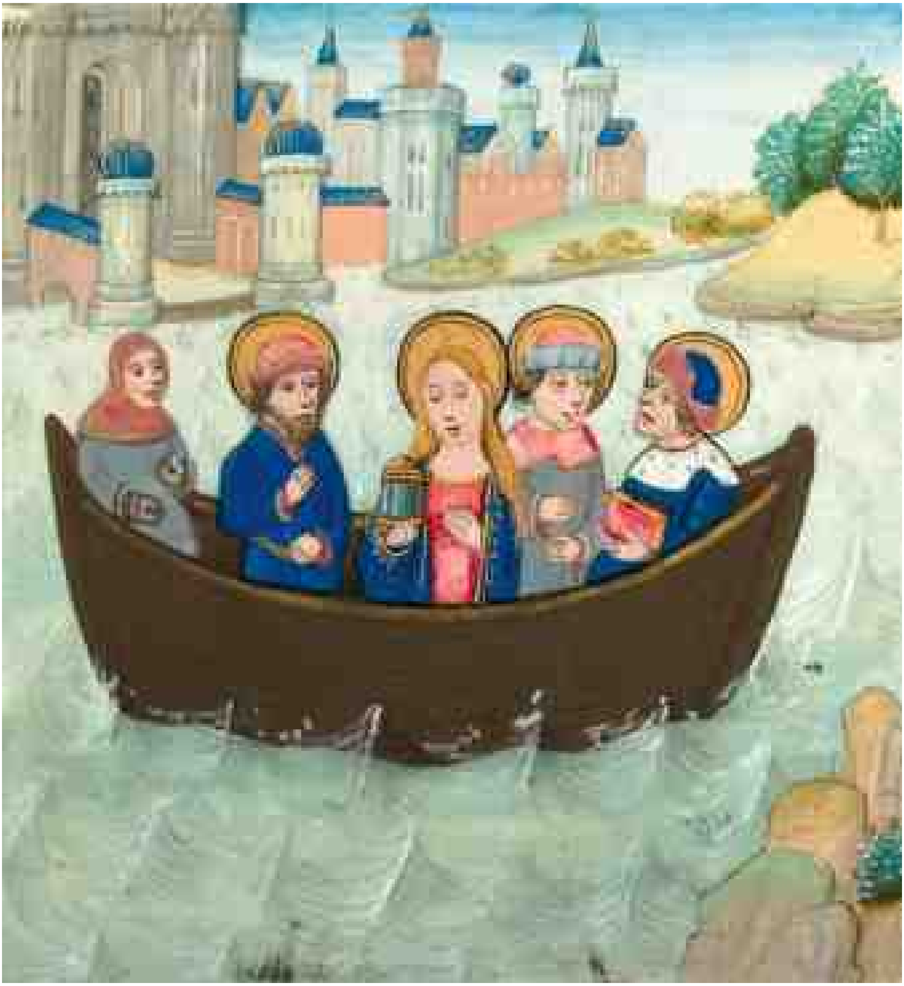

Marie Magdalena byla velkou zasvěcenkyní, protože v ní povstala božská bytost „člověk“.

Marie Magdalena pochází z křesťanské tradice. Má však sestry i v jiných náboženstvích. Například v islámu se hovoří o lásce mezi Lailou a Majnunem. Mnoho súfijských mistrů prožívalo tuto lásku jako vnitřní cestu. V judaismu zase existuje Šalomounova *Píseň písní*. Začíná slovy: Kéž by mne zlíbal polibky svých úst! Vždyť nad víno lahodná jsou milování tvá. (Píseň písní 1:2) *Kabala*, židovská mystika, zná rovněž mystérium svaté svatby. Božské emanace proudí z tzv. sefirotického stromu. Ztělesňují se v člověku, který se pro ně připravuje jako nevěsta. Jsou „láskou, která je lahodnější než víno“.

Toto pojetí je v gnostickém myšlenkovém světě všudypřítomné. Gnose znamená vhled ve smyslu kráčení k vyššímu vědomí. Naše pravá identita je nám odhalena vzplanutím vnitřního Světla, které nám ukazuje cestu k původnímu božskému obrazu. Svatou svatbou je tento obraz uskutečněn. Ve *Filipově evangeliu* je to popsáno následovně: „Pán miloval Marii více“ (tj. jiným způsobem) „než ostatní učedníky a často ji líbal na ústa.“[2] Ježíš přirovnával Marii k jasnovidkyni, která vidí Světlo, jež přichází.

Za obrazem Marie Magdaleny se skrývá archetyp lidské duše. Mění se z pomíjejícího ženského aspektu ve věčné ženství. Tento vývoj se uskutečňuje v našem nitru. *Evangelium*

Marie Magdaleny[3] říká: „Dejte si pozor, aby vás nikdo nesvedl z cesty říkaje: ‚Hle, tady!‘ nebo ‚Hle, tam!‘, neboť Syn člověka je ve vašem nitru. Následujte jej! Ti, kdo ho hledají, jej naleznou.“

Marie Magdalena byla velkou zasvěcenkyní, protože v ní povstala božská bytost „člověk“. V *Rozhovoru se Spasitelem*, raném křesťanském rukopisu z Nag Hammádí, hovoří jako žena, která zná vesmír. Vysvětluje vztah mezi vesmírem a začátkem osvobozující cesty:

Marie pravila: „Toto v souvislosti s ‚každodenní zkázou‘ a ‚Dělník je hoden své mzdy‘ a ‚Žák, který se rovná svému učiteli‘.“ Pronesla tato slova jako žena, která plně pochopila.

Žáci mu řekli: „Co je plnost a co je neúplnost?“ Odpověděl jim: „Vy jste z plnosti a přebýváte na místě neúplnosti. A hle, její světlo se vylilo na mne!“

Juda řekl: „Řekni mi, Pane, co je počátkem té cesty?“ Odpověděl: „Láska a dobrotivost. Kdyby obě byly mezi archonty, nikdy by nevznikla špatnost.“ □

---

[1] **Konrad Dietzfelbinger: *Evangelium nach Philippus*. *Apokryphe Evangelien aus Nag Hammadi*.**

[2] **dtto**

[3] ***Evangelium nach Maria*. dtto**

Marie Magdalena,
duše světa v člověku

Gnostické křesťanství zná kosmické souvislosti. To není překvapující, protože znalost božského přírodního řádu, který obklopuje a proniká náš svět, přináleží k hlubokému náhledu duše. A ta se ptá, jaký je náš vztah k tomuto ideálnímu světu, světu tvůrčí příčiny.

Ve chvíli osvícení se může člověku ozřejmit, že existují dvě odlišné životní sféry a že jsou také cesty, které je spojují. Může například zažít evangelia – a samozřejmě nezkreslené texty objevené v Egyptě – jako živoucí sílu, jako most mezi oběma světy. Už několik století před Kristem bylo objeveno velkými proroky, zakladateli náboženství a filosofy, že tento most překlenující propast byl započat „shora“. A znovu a znovu vyvstával úkol dostavět konstrukci mostu „zdola“.

DUŠE SVĚTA Ve svém díle *Timaios* označuje Platón energii vztahu mezi oběma světy jako duši světa. Říká, že tvůrce vesmíru chtěl, aby stvořené poznávalo tento vztah tak jasně, jak jen to je možné. Stvořitel *vložil rozum do duše a duši do těla. Jimi spojil Universum, aby tak přirozeným způsobem dokončil co možná nejkrásnější a nejlepší dílo. Tak vzniklo tělo světa jako živoucí bytost. Zasadil však duši do jeho středu, nerozšířil ji celým Universem, ale rozprostřel ji ještě okolo těla světa.*

A Platón pokračuje, že duše světa je nejen částí světového těla, ale *také rozumu a harmonie čistého myšlenkového světa věčného Bytí.*

Duše světa je tedy spojujícím článkem. Sestává z bytostí, které v tom musí splnit velmi důležitou úlohu. Ve stvořeném světě se totiž odehrál „pád“, došlo k oddělení od původního světa. To zažíváme ve svém vědomí, které je odtržené od božského pole.

EVANGELIUM MARIE Když tedy mluvíme o Marii Magdaleně, mluvíme o cestě duše, která se vrací do původní čisté přírody. Tato duše poznala, že náš svět a náš současný stav už neodpovídá božskému stvoření. Proto hledá původ všeho života a dostává při tom nutnou pomoc. Nalézá cestu očisty, tříbení a změny, cestu návratu.

Marie Magdalena je takříkajíc prototypem všech, kteří hledají cestu. Je to duše, u níž je v srdci patrný prvotní trojnásobný princip světla, lásky a života. Tento princip známe také z čistého křesťanství jako trojnásobnou formuli ohně: Otce, Syna a Ducha Svatého.

V dnešní době slýcháme opakovaně otázku: Kde je zde ženský element? Kde najdeme ženský princip v procesu změn, v novém vytváření člověka? V našem čase Matka života vystupuje zpoza opony. V roce 1945 byl v Nag Hammádí v Egyptě objeven poklad gnostických rukopisů. *Filipovo evangelium* objasňuje, že Svatý Duch je Matka, tvořivé energetické pole, aktivní jak v božské přírodě, tak v našem světě. Našemu vědomí se zjevuje jako původní prána, svatý éter nebo dech živoucí duše. Není tedy nejvyšší čas, abychom kromě Otce a Syna objevili také Matku všeho života? Vycházejme z toho, že obnovující síla, živý dech Universa, je Matkou všeho života. Má mnoho dcer ve všech lidských kulturách. Vzpomeňte si na egyptskou Isis nebo řeckou Sofii.

Jedna z jejích dcer je úzce spojena se spirituálním křesťanstvím, s křesťanskou gnosí a naším přítomným časem. Je to Marie Magdalena, duše, která se vnitřním obrácením otevřela Duchu. *Ve světě jsem byla uvolněna ze světa a z postavy vyšší postavou. Byla jsem uvolněna z pomíjivých pout neschopnosti poznání.*[1] Toto je jeden z veršů z evangelia Marie (Magdaleny).

Gnostici ji považují za vysoce zasvěcenou do mystérií Světla. V náboženské tradici byla především hříšnicí, která byla Ježíšem osvobozena od sedmi „zlých duchů“. Gnostické texty, které nebyly zahrnuty do Nového zákona, ale také Janovo evangelium, ji popisují jako zosobnění odvážné duše, která se pozvedla ze světa iluzí do slunce Ducha podobně jako pupen lotosu, který si razí cestu skrze bahno, aby se úplně rozvinul ve slunečním světle.

Marie Magdalena je duše, která se odvrací od pozemské přírody a zaměřuje se na vnitřní mystérium věčného života, kde se setkává se Spasitelem. Na své cestě za odevzdáním se Duchu se stává zasvěcenou do mystérií Světla, a je proto vysoce uznávána svými spolužáky (apoštoly), kteří ji nazývají *ženou, která zná vesmír.* Marie Magdalena je žena, *z níž bylo vyhnáno sedm ďáblů* – což je jasná metafora sedminásobného zasvěcení, při němž je lidská duše opět přijata do božské plnosti. Sedm pečetí bylo zlomeno Světlem. Stvoření proběhlo v sedmi dnech; v sedmi fázích bylo zažehnuto sedm nových světel.

Evangelium Marie je hluboce esoterický text, jehož jádro je tvořeno Ježíšovým výkladem o jeho duši, která stoupá do nebeských sfér. Tento výklad, toto odhalení mohli doopravdy pochopit jen zasvěcení nebo o zasvěcení usilující.

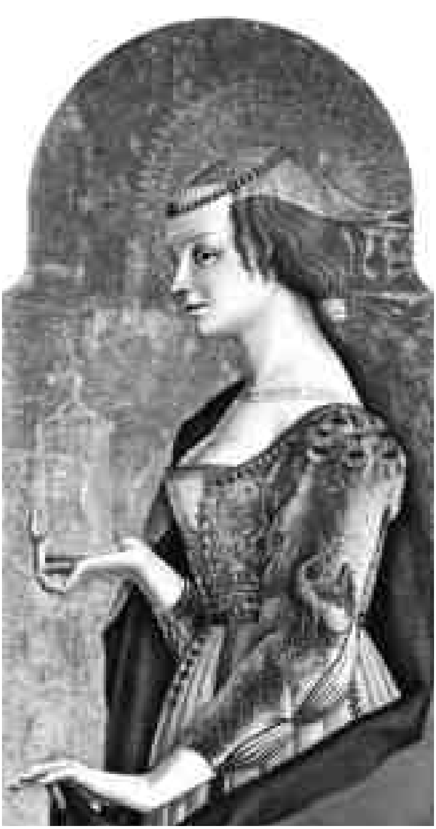

Carlo Crivelli: Marie Magdalena. Detail pravého oltářního křídla v Santa Lucia Montefiore dell'Aso, Itálie, kolem roku 1485.

Protože prvních šest stránek rukopisu chybí, začíná text uprostřed konverzace mezi Ježíšem povstalým z mrtvých a jeho učedníky. Po Ježíšově nanebevstoupení žáci stále truchlí, ale Marie jim vypráví o vidění, které měla, a utěšuje je.

INTUITIVNÍ POZNÁNÍ DUŠE V *Evangeliu Pistis Sophie* jí Ježíš říká: *Marie Magdaleno, ty milosti plná, zasvětím tě do všech mystérií Světla.* Marie Magdalena se stává „zářením světové duše" směřujícím ke všem bloudícím lidem a dodává jim odvahu jít cestu zpět. Stadia její cesty zůstávají a nadále působí v kolektivní paměti lidstva. Její „paprsek" proniká také naším současným světem, v němž je lidské ego se svými experimenty, vypočítavostí a spekulacemi, s materialistickou vědou a technokracií příčinou veliké chladnosti.

„Paprsek" Marie Magdaleny nám přináší útěchu. Posilován a aktualizován všemi, kteří jdou tuto stejnou cestu, proniká abnormálním, nemocným aspektem naší společnosti. Marie Magdalena prozařuje svou „znalostí vesmíru" ty aspekty naší doby a společnosti, které zabíjí duši, a dotýká se lidí, kteří vstupují do ticha a jsou schopni v tichu naslouchat. Tento paprsek je jako volání, které zní: „Obrať se do svého nitra! Srdce vesmíru vibruje ve tvém vlastním srdci jako božská jiskra!"

Několik úryvků z *Evangelia Marie (Magdaleny)* ilustruje toto intuitivní poznání duše: … *Bude pak hmota zničena, nebo ne?*[2] Tak začíná první oddíl. *Spasitel pravil: „Všechny přírodnosti, všechny výtvory, všechna stvoření existují v sobě navzájem a společně a opět budou rozloženy ve své vlastní základy, protože přirozenost hmoty se*

Ale proto, že my sami jsme rozlomení, tedy nikoliv „zdraví“, tak si těžko uvědomujeme, že i náš materiální svět existuje v rozlomené realitě.

může vrátit jen k základům své podstaty (nikoliv k základům prapůvodu). Kdo má uši k slyšení, slyš!“

Petr mu řekl: „Jako jsi nám teď objasnil všechny věci, pověz nám také – co je hříchem světa?“ Spasitel pravil: „Ve skutečnosti žádný hřích neexistuje, neboť jste to vy, kdo činí hřích tím, že děláte věci, které vyvěrají z podstaty nevěry. To se pak nazývá hříchem. Proto Dobro přišlo mezi vás, k podstatě každého stvoření, aby ho zasadilo zpět do jeho kořenů.“ Pak pokračoval a řekl: „Proto jste se stali nemocnými a umíráte, protože se protivíte tomu, který jediný vás může uzdravit. […] Dejte si pozor, aby vás nikdo nesvedl z cesty říkajíc: ‚Hle, tady!‘ nebo ‚Hle, tam!‘, neboť Syn člověka je uvnitř vás. Následujte jej!“[3]

Jako moderní lidé víme, že veškerá hmota je energie a vibrace. Ale proto, že my sami jsme rozlomení, tedy nikoliv „zdraví“, tak si těžko uvědomujeme, že i náš materiální svět existuje v rozlomené realitě. V ní vzplála dvoupólová vůle, která se odtrhla od Ducha. Proto je materiální svět, náš svět, charakterizován ztrátou středu. Na všech frontách panuje svéhlavost, která ignoruje jednotu s Duchem. Protože je naše přirozenost oddělena od Ducha, přizpůsobuje se strádání a náhodnosti.

Nicméně existuje pravděpodobně mnoho lidí, kteří by chtěli postavit Ducha opět do středu. Opouštějí roky dogmatického křesťanství a tvrdou školu rozumového myšlení. Avšak chybí jim živoucí síla duše, dech Matky všeho života, pramenící ze srdce.

JEDNOTA V JEDNÁNÍ Ten, kdo chce najít střed, musí opustit svět svéhlavosti, který rotuje uvnitř něho samotného kolem osy marnosti. Svému vlastnímu životu dá opět smysl tím, že se spojí s tímto hledaným středem. To je také základ toho, aby se božská světová duše objevila v našem vnitřním středu jako to Jediné Dobro. Daruje nám nové spojení, takže budeme schopni ukončit velkou bitvu mezi Světlem a temnotou. Opouštíme roztříštěný život a hledáme ve všem jednotu. Přikláníme se ke ztracenému středu, dechu Matky všeho života, ke Svatému Duchu v srdci. To je střed vesmíru, ze kterého může duše přijímat osvobozující Světlo. To je cílem obrácení, ke kterému vyzývá Marie Magdalena, neboť touto cestou šla a zakusila ji.

Na tomto základě zaměřme svou pozornost na události popsané v biblických evangeliích, které se týkají Marie

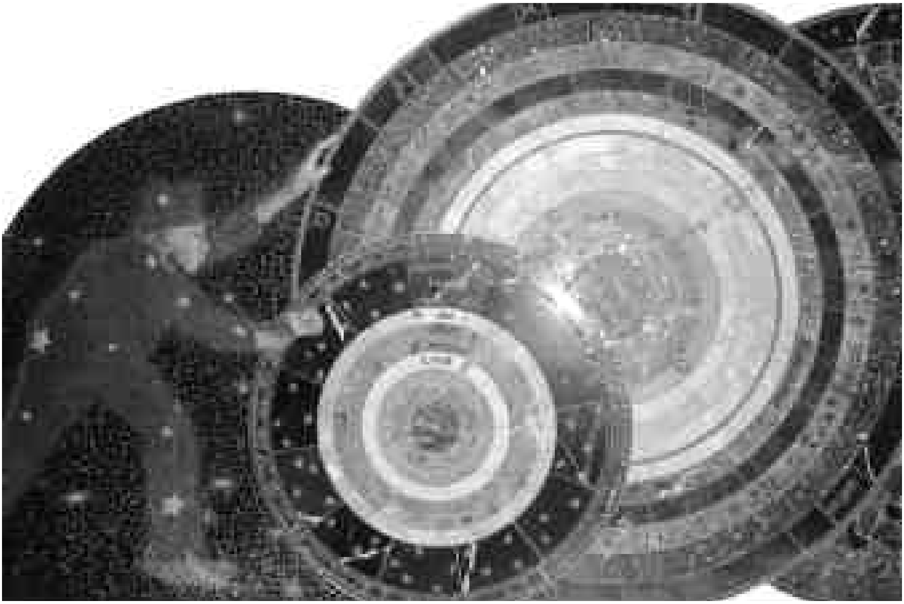

Mozaika „Probouzení duše světa“.

Magdaleny. Viděli jsme již, že části v Lukášovi 8:2 a Markovi 16:9, týkající se vyhánění démonů a osvobození od sedmi smrtelných hříchů, jsou metaforou pro sedminásobně pokleslý stav lidstva, který se projevuje v kvalitě krve, tedy v našem přirozeném vědomí. Zde je Marie Magdalena člověkem, který pochopil uvěznění své duše a touží po osvobození. Tak také pochopíme, proč v Lukášově evangeliu Marie Magdalena preferuje tiše sedět u nohou Pána na rozdíl od pragmatičtější Marty (Lukáš 10:38–42). Dotknuta světlem porozumění, poslouchá v úplném sebepředání věčné moudrosti, Gnosi. Pro takové sebepředání pocházející z ticha a prostoty srdce ji Spasitel miluje, a miluje ji více než ostatní žáky, jak můžeme číst ve *Filipově evangeliu*. Ježíš takto ukazuje, že předání duše Duchu je tou jedinou nezbytnou věcí pro osvobození duše.

V Janovi 12:1–8 čteme, jak Marie Magdalena pomazala nohy Pána drahocenným nardovým olejem a pak je osušila svými vlasy. Budeme-li to chápat jako zvláštní metaforu, je to dobře srozumitelné. Představuje to duši, která si uvědomuje hluboký význam Kristovy oběti. Jako výraz porozumění reaguje na božskou oběť lásky úplným sebepředáním. O něco dále v příběhu Spasitel opakuje toto rituální jednání Marie Magdaleny. Během Poslední večeře omývá nohy svým

> Tento krásný symbolický jazyk zažíváme jako zahlédnutí mystéria Duchovní duše, dění vysoké úrovně života.

žákům (Jan 13:1–15). To je mimořádný symbolický akt, který ukazuje nový svazek lásky mezi Bohem a člověkem: *Zůstaňte v mé lásce! Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.* (Jan 15:9,10)

Marie Magdalena, která uskutečňuje své duševní jednání s hlubokým porozuměním, se stává vzorem duše, která slouží Duchu. Její a stejně tak Ježíšův rituál jsou nadčasová znamení kosmického svazku lásky a služby mezi královstvím Ducha a padlým lidstvem. Projevuje se v každé hledající duši vždy nově jako symbolické svědectví vlastní vnitřní zkušenosti.

Nyní se zabývejme hlubokým významem události, během které Marie Magdalena stojí před prázdnou hrobkou svého milovaného mistra (Jan 20:11–17). Dívá se do hrobky – je vůbec možný jasnější obraz, který by představoval zasvěcení do mystérií života? Je vnitřně zcela proměněna. Na rozdíl od dvou učedníků, kteří byli u prázdné hrobky předtím, vnímá Marie Magdalena dva anděly, dva strážce. Jako obrácená duše zažívá první přímé účinky božské energie, která v ní začala být aktivní. Ale toho, kdo vstal z mrtvých, ještě nemůže vnímat. Oči její duše ještě nedokážou v zářivém světle Ducha zřetelně vidět. Ježíš jí pomáhá a oslovuje ji: „Marie!“ Ještě jednou se Marie obrací. A všechno, co ještě je z tohoto světa, z ní odpadává a ona se zcela odevzdává světu Ducha. Takto zcela vystupujíc do božské existence, spatří Vzkříšeného, Pána: Rabiho – Mistra.

Tento krásný symbolický jazyk zažíváme jako zahlédnutí mystéria Duchovní duše. Takové dění vysoké úrovně života ve své kráse a jednoduchosti nemusí být vysvětlováno příliš mnoha slovy. I zde platí: *„Nedotýkej se mě!“* To jsou slova, která vzkříšený Pán říká Marii Magdaleně, aby jí objasnil, že dokonalé sjednocení se ještě nemůže uskutečnit. Ale Mariino štěstí nemá konce. Běží za učedníky, aby s nimi sdílela svou velkou radost. A srdce sděluje mysli, co je pro mysl neuvěřitelné: *„Pán skutečně vstal z mrtvých!“* □

---

[1] Konrad Dietzfelbinger: *Evangelium nach Maria*. *Apokryphe Evangelien aus Nag Hammadi*.

[2] dtto

[3] dtto

Prijímať v sebe **dokonalého človeka**

V *Evanjeliu podľa Márie* z Nag Hammadi sa popisuje, ako sa Vzkriesený ukázal dvanástim učeníkom a dával im rady. Keď tieto alegorické príbehy dokážeme interpretovať vnútorne, vidíme, že poukazujú na dych obnovovania, ktorý bude v nastávajúcich časoch silne upevňovať v hľadajúcich ľuďoch vnútorné hodnoty Krista.

„Nedal som vám žiaden príkaz okrem toho, do ktorého som vás zaúčal. Ani som vám nedal zákon ako zákonodarcovia, aby ste neboli zadržiavaní zákonom.“ Ako to povedal, zmizol. Učeníci ale boli zarmútení, prudko plakali a hovorili: „Máme ísť teraz k pohanom a hlásať evanjelium Syna človeka? On nebol ušetrený – ako tu môžeme byť ušetrení my!“ Tu vstala Mária, všetkých pozdravila a vravela svojim bratom: „Neplačte, nebuďte smutní a nezúfajte, lebo jeho milosť bude s vami všetkými a bude vás chrániť. Omnoho viac chváľme jeho veľkosť, lebo nás pripravil a urobil z nás ľudí.“

Keď to Mária povedala, obrátila zmýšľanie svojich poslucháčov na dobré a tak začali o slovách Spasiteľa diskutovať.[1]

Peter povedal Márii: „Sestra, my vieme, že Spasiteľ ťa ľúbil viac ako iné ženy. Povedz nám teda slová Spasiteľa, na ktoré si spomínaš, ktoré ty poznáš, ale my nie, a ktoré sme tiež nepočuli.“ Mária odpovedala a hovorila: „To, čo je pred vami skryté, vám vyjavím.“

A zdvihla sa, aby im povedala tieto slová: „Spala som a videla som Pána vo videní a povedala som mu: Pane, videla som ťa dnes vo videní. On odpovedal: Požehnaná si, lebo si nezakolísala pri mojom pohľade. Lebo aké je vaše srdce, taká je vaša schopnosť videnia. Povedala som mu: Pane, vidí človek videnie prostredníctvom duše alebo prostredníctvom Ducha? Spasiteľ odpovedal: Nevidí ho ani dušou ani Duchom, ale tým, čo je medzi týmito dvoma: myseľ vidí videnie.“[2]

Podľa nazerania Jana van Rijckenborgha, zakladateľa a veľmajstra Duchovnej Školy Zlatého Ružokríža, dvanásť učeníkov symbolizuje rozličné aspekty vedomia. Keď ich Mária

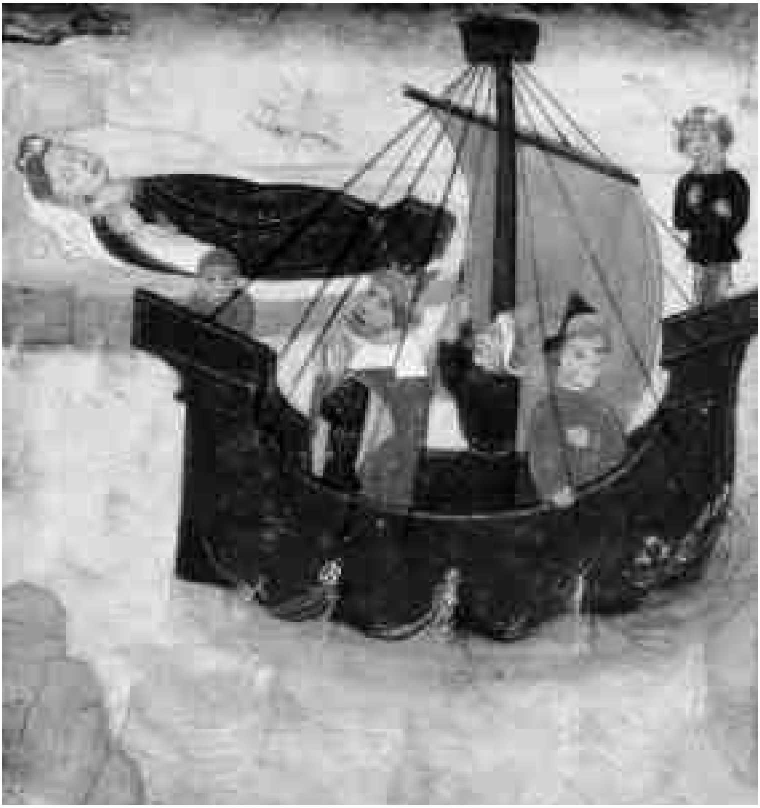

Ilustrácia z rukopisu Cechu Magdalény, Brügge, 1476

Magdaléna oboznamuje so svojím videním, najprv sa nahnevajú. Chcú z duše vylákať najhlbšie tajomstvo. Prečo je „táto žena“ Pánom tak veľmi uznávaná a učeníci, ktorí predsa sprítomňujú vedomie, omnoho menej?

Mária Magdaléna, duša, poukazuje na spirituálnu skúsenosť, na náhle spoznanie večnej podoby samotného toho Božieho hlboko v jej vnútri. Vidí to duša alebo Duch?

Ani jeden – a predsa, vraví Ježiš. Je to nové vedomie, skutočná myseľ, ktorá ako spájajúce ohnivko medzi Duchom a dušou rozpozná samu seba. Hermes vraví: Je to Pymander, Boží človek.

Mária Magdaléna bude svojím videním vravieť aj toto: Mystérium

Naše srdce je najväčší zázrak. V jeho vnútri sa nachádza duchovný element, silný princíp z Božej prírody.

sebapoznania spája dušu s Duchom z-mŕtvych-vstávajúceho človeka v celkom inom zmysle, ako by to bolo možné v ľudskom svete. Tým vyjavuje „žena, ktorá pozná vesmír“ učeníkom skutočne osvietený stav duše, ktorý je spojený s opätovným rozpoznaním Božského univerza. Preto sa v texte zmysluplne poznamenáva: Takáto skúsenosť nie je ohraničená na jednotlivého, vyvoleného človeka. Ale je darom milosti pre každé srdce, ktoré sa odovzdá slovu Ducha a vytrvá, až kým nie je vykonané zjednotenie s Duchom v „alchymickej svadbe“.

Opýtajme sa teraz samých seba: Nachádza sa naše vedomie ešte v chaose podzemných koreňov? Bojuje ešte o nejaké miesto medzi tŕnistými konármi skúseností utrpenia a vášní uprostred tohto sveta? Alebo sa už vyvinulo na lístky kalicha, ktoré obklopujú púčik, uzavreté univerzum duše? Naše srdce je veľký zázrak. Obsahuje duchovný element, silný princíp z Božej prírody. Duchovná cesta je oslobodenie síl tohto pra-atómu. Človek môže uniknúť záplave samovoľných experimentov mozgu len vtedy, keď vybuduje mostový oblúk svojej duše, ktorá pripustí vysoké, duchovné sily srdca – nie emócie – a keď sa bezvýhradne zverí plánu stvorenia, ktorý je v nich obsiahnutý. Ich siločiary budú dávať duši tak veľa Svetla, že táto sa doň môže zahaliť. Z toho potom duša tvorí štruktúru, pomocou ktorej sa človek v mori nevedomosti môže udržiavať v poriadku a môže svoju dušu ochraňovať a uchovávať živú!

Nasleduje úryvok z *Evanjelia podľa Márie*, ktorý sa vzťahuje na sféry padlého ľudstva, ktorými duša, podopretá novým „svetelným odevom“, triumfujúc prechádza:

A chtivosť povedala: „Nevidela som ťa upadať. Ale teraz ťa vidím vystupovať. Prečo klameš? Patríš predsa ku mne!“ Duša odpovedala a vravela: „Teba som videla dobre, ale ty si ma nevidela a ani si ma nerozpoznala. Ty si mi slúžila ako odev – ale ty si ma nerozpoznala.“ Keď to povedala, jasala od radosti a šla preč.

Nato prišla k tretej násilnej moci, ktorá je nazývaná nevedomosťou, a táto chcela dušu vypočúvať: „Kam ideš? Bola si pristihnutá pri čine a chytená v hriechu: Takže nesúď!“ Ale duša povedala: „Prečo ma súdiš, zatiaľ čo ja ťa nesúdim? Bola som síce chytená, ale ja sama som nechytala. Ja som nebola rozpoznaná, ale ja som rozpoznala,

že celý vesmír bude opäť oprostený tak od pozemských vecí, ako aj od nebeských.“

Za tým duša nechala za sebou tretiu násilnú moc, vystúpila nahor a videla štvrtú násilnú moc. Táto bola sedemformová. Prvá forma je temnota. Druhá je chtivosť. Tretia je nevedomosť. Štvrtá je pôvodkyňa smrti. Piata je ríša mäsa. Šiesta je bláznivá ilúzia mäsa. Siedma je veda hnevu. To sú siedmi druhovia hnevu. Tí sa pýtajú duše: „Odkiaľ prichádzaš, usmrcovateľka ľudí a kam vedie tvoja cesta, premožiteľka priestoru?“

Duša odpovedala: … „Čo ma pevne držalo, bolo usmrtené, čo ma obkľúčilo, bolo prekonané. Moja chtivosť bola ukončená a nevedomosť zomrela. V svete som sa stala oslobodenou od sveta a vo forme som sa stala oslobodenou prostredníctvom vyššej formy. Bola som oslobodená z puta neschopnosti rozpoznávania, ktorého existencia je časovo ohraničená. Odteraz budem dosahovať pokoj, lebo je pravý časový bod v behu eónov. Pokoj budem nadobúdať v mlčaní.“ Ako to Mária povedala, zmĺkla. Lebo to bolo všetko, o čom s ňou Spasiteľ hovoril.[3]

Svetelný odev duše sa podobá arche, v ktorej človek unikne modernej potope sveta a môže v nej prejsť popri sférach tak výstižne opísaného sveta zloby a zlomyseľnosti. Prostredníctvom nazretia, obrátenia a odovzdania sa, oslobodia sa v nás nové sily. To sa udeje aj vtedy, keď vplyvy a nátlak prírody skúšajú všetko, aby telo (a vedomie!) zadržali prírode, a tak postavili proti duši. To ale vyžaduje nebyť ustráchaný, nemať obavy, lebo toto sa už viac nepodarí. Nový svetelný odev zaručuje návrat späť do ríše Svetla, do ticha večnosti. Uprostred nášho sveta zakúša duša dokonalý stav spätosti s tým celkom Druhým. O tomto zakúšaní mlčí Mária Magdaléna, duša. Keď učeníci počujú o jej vidine, reagujú niektorí dosť skepticky. Až do konca vyvolávajú aspekty vedomia v človeku možnú pochybnosť. V poslednom odseku tohto evanjelia vystupuje zreteľne, že duša, ktorá svojím intuitívnym vedomím svedčí o duchovných skúsenostiach, môže byť privedená od porozumenia k pochybnosti. To jej zapríčiňuje ťažké situácie:

Andrej mal ale námietky a prehovoril k bratom: „Povedzte, čo mienite o tom, čo povedala? Ja každopádne neverím, že Spasiteľ tak hovoril. Jeho učenia majú určite celkom iné významy.“ Tu sa aj Peter obrátil a namietal niečo k povedanému a opýtal sa svojich bratov na ich mienku o Spasiteľovi: „Naozaj musel s nejakou ženou hovoriť medzi štyrmi očami a nás z toho vylúčiť? Musíme sa obrátiť k nej a všetci ju počúvať? Uprednostňoval ju pred nami?“

Tu plakala Mária a vravela Petrovi: „Môj brat Peter, teda čomu veríš? Myslíš, že to všetko som vymyslela sama v svojom srdci alebo že klamem o Spasiteľovi?“

Tu si vzal slovo Levi a prehovoril k Petrovi:

„Peter, ty si bol vždy výbušný. A aj teraz vidím, ako si sa rozhorlil proti tejto žene, akoby si bol jej protivník. Keď ju ale Spasiteľ oceňoval – kto si teda ty, že by si ju mohol zavrhovať? Určite ju Spasiteľ poznal skrz naskrz. Preto ju ľúbil viac ako nás. Mali by sme sa hanbiť a prijímať v sebe dokonalého človeka. Musíme byť takí, ako nám to uložil On a zvestovať evanjelium, bez toho, aby sme vydali ďalší príkaz alebo zákon okrem toho, do ktorého nás Spasiteľ zaúčal.“

Keď to Levi povedal, pripravovali sa na to, aby zvestovali a hlásali.[4]

Dokážeme vôbec ešte vnímať jemnosť, čistotu a živosť duše v našom svete, skúšanom rozumom? Množstvo ľudí sa teraz nachádza v najhlbšom bode svojej cesty svetom a túži po novej perspektíve, po Svetle, po obnovení duše. Božia duša sveta, Kristus, chce prinášať ľudstvu záchranu. Lebo nastal čas kozmickej žatvy. Každý teraz môže zo slobodnej vôle uchopiť záchrannú kotvu v srdci. Budú aj nasledujúce generácie unikať v novopostavenej arche modernej potope sveta, ktorá sa bezpochyby uskutočňuje na psychickej úrovni? Na to dal Jan van Rijckenborgh povzbudzujúcu odpoveď vo výklade ku *Confessio Fraternitatis*. V ňom napísal, že žena vlastní zvláštnu schopnosť: v prichádzajúcej revolúcii sveta zachytávať v srdci vibrácie kozmických žiarení. Napriek prudkému odporu bude pôsobiť ako silná, napred prenikajúca sila. Bude prinášať veľkú obeť svojím usilovaním sa, aby prelomila inteligentnú ilúziu, pod ktorou trpí ľudstvo. Potom sa ľudstvo môže obnovovať pomocou ohňa-Krista v srdci.

A oba póly, muž a žena, môžu prostredníctvom obrátenia sa a obnovovania duše pobádať uskutočňovanie zvláštneho cieľa novej periódy: skutočne sa stávať človekom.

V tejto „sile obrátenia“ môžu nasledovať cestu Márie Magdalény. Duša sveta, dych regenerácie, bude v nastávajúcich časoch stále silnejšie upevňovať v srdciach vnútorné hodnoty Krista. ☐

---

[1] Konrad Dietzfelbinger: *Apokryfné evanjeliá z Nag Hammadi*, *Evanjelium podľa Márie*, 2. vydanie, 1989, s. 257

[2] tamtiež, s. 258

[3] tamtiež, s. 258

[4] tamtiež, s. 260/261

Vzkriesenie v svetelnom rúchu

Žijeme v tele. Normálne nám toto telo daruje pocity šťastia a pohody. Ak sú procesy v tomto tele narušené, cítime sa chorí. To sa často deje aj na úrovni duše. Prostredníctvom tela máme pocit, že sme prítomní v svete, že žijeme. Používame ho, aby sme sa účinne prejavovali a rozvíjali. Preto nie je žiaden zázrak, že naše vedomie je určované týmto tělom.

Keď vravíme „Ja“, myslíme zvyčajne to, čo patrí k telu. Pretože toto je predmetom času aj opotrebovania, nakoniec úplne zmizne. To je neznesiteľné pre naše vedomie, ktoré sa dostáva kvôli tomu do krízy. Ak sa opýtame seba samých, či po našej smrti ešte budeme, cítime sa neisto.

V *Evanjeliu podľa Matúša* Ježiš hovorí: *„… Nechaj mŕtvych pochovávať svojich mŕtvych.“* (Mt 8, 22). Znie to zvláštne, ak si uvedomíme, že sa tým myslia ľudia, ktorí žijú v svojich dočasných telách a pre nás sú ešte stále živí! Platón hovorí to isté v svojom dialógu *Gorgias: „A my sme možno v čine mŕtvi. Lebo som raz počul jedného z našich múdrych mužov hovoriť, že teraz sme mŕtvi a naše telo je hrobom […] a naša duša sa podobá člnu, plnému dier, pretože nikdy nemôže byť uspokojená…“* A v *Evanjeliu podľa Filipa* to znamená: *„Pohan v podstate nemôže zomrieť, pretože on nikdy nežil, aby mohol zomrieť.“*[1]

Môžeme také vyhlásenia potvrdiť z vlastnej skúsenosti? Mali sme už niekedy pocit, že sme v našom tele vlastne mŕtvi? Spoznali sme, že stále sa opakujúce nešťastia a mnohé udalosti, ktoré vedú k smrti človeka, poukazujú na to, že táto smrť je v nás prítomná od začiatku a náš život preto nemôže byť skutočným životom?

NEBESKÉ A POZEMSKÉ TELÁ

V Biblii sa píše, že Ježiš vstal z mŕtvych – bol vzkriesený, ale v inom tele. Pavol o tom písal v *Prvom liste Korinťanom: „Boh mu však dáva telo, ako sám chce a každému semenu jeho vlastné telo. Nie každé telo je rovnaké telo, ale iné je telo ľudí, iné zvierat, iné rýb, iné vtákov. A existujú telá nebeské a telá pozemské, ale iný jas majú nebeské a iný pozemské…“* (1Kor 15, 38–40)

Na to sa vzťahuje vzkriesenie v nebeskom tele, ktoré voláme „duševným rúchom“. Toto telo žije skutočne a nemá v sebe smrť. S tým je samozrejme spojený aj iný stav vedomia. V *Evanjeliu podľa Filipa* stojí: *„Nie je to teda možné inak, ako*

Evanjelium podľa Filipa nás žiada, aby sme vytvorili nebeské telo.

povstať v tele, pretože predsa všetko existuje v tele.“[2] A ďalej: *„Nikto nemôže neodetý* (bez nepominuteľného tela) *kráčať svoju cestu ku kráľovi.“*[3]

Cesta „ku kráľovi“ je cesta k božskej oblasti, ku „kráľovskému“ stavu. Tou nemožno ísť „neodetý“, bez tela. Prečo nie? Prečo aj tam potrebujeme telo? Nehovoria posvätné knihy, že Boh je čistý Duch?

VEDOMIE PRE NEBESKÉ Táto otázka sa dotýka mystéria stvorenia. V spisoch mnohých mystikov a gnostikov sa vysvetľuje, že univerzálny Duch sa stáva vedomým si svojej vlastnej božskej mnohotvárnosti skrz svoje výtvory. Prostredníctvom nich začína pre Ducha proces vývoja, ktorý prebieha mnohými etapami. Počas premien na rozličných úrovniach vedomia sa stvorenia vyvíjajú k prvotnej božskosti, ktorá sa zdržiava v nehybnom bytí. Každá z týchto úrovní vedomia vlastní jej zodpovedajúcu telesnosť. Pretože vedomie vychádza zo štruktúrovaného bytia ako zrkadlo duchovných aspektov.

Evanjelium podľa Filipa vyzýva k vytvoreniu nebeského tela. To pre nás platí, len ak sme spoznali vládu smrti v tomto svete nad všetkým, čo žije, ak sme spozorovali, ako červ zvnútra rozožiera ovocie, a ak z toho v hĺbke vytušíme strach.

„Existuje znovuzrodenie a obraz tohto znovuzrodenia,“[4] čítame v *Evanjeliu podľa Filipa*. Ako smrteľní ľudia sme obrazom, proti-zrkadlením nesmrteľného človeka. *„Je absolútne nevyhnutné, že k znovuzrodeniu sa prichádza prostredníctvom obrazu. Ale čo je znovuzrodenie a ako sa voči nemu správa obraz? Vzkriesenie sa uskutočňuje prostredníctvom obrazu.“*[5] To sa týka vzťahu medzi naším súčasným stavom bytia a tým stavom, ku ktorému sme volaní. V iných spisoch sme označovaní za nositeľov obrazu. V *Evanjeliu podľa Tomáša* sa hovorí aj o dvojčati. Je to naša úloha, aby sme umožnili vzkriesenie tomu Druhému v nás, tomu prvopočiatočnému, ktorého sme nejasným obrazom. A sme toho schopní, lebo ako obraz vlastníme určitú zhodu s tým Druhým v nás, s duchovným dvojčaťom. Pomocou našej štruktúry je schopný tento Druhý v nás nájsť cestu, na ktorej sa môže rozvíjať. Toto je to výnimočné v gnostickom kresťanstve. Ide predovšetkým o vzkriesenie.

„Je nutné, aby sme sa zaodeli živým človekom,“ tak je zaznamenané v *Evanjeliu podľa Filipa*. To isté stojí aj v *Pavlovom Liste Efezanom*: *„[…] a oblečte si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha* (Božej vôle)*.“* (4/24)

Toto poukazuje na reálnu možnosť. My môžeme toto veľké dianie umožniť. A predsa je to pre nás niečo nezvyčajné, niečo akoby kacírske. Sme síce zvyknutí spolupracovať na nejakom projekte. Dokážeme tiež pracovať na nás samých a meniť naše správanie, ale spolupracovať na našom vzkriesení? Nie je to preceňovanie seba samého? Nie je to niečo „zakázané“? O tejto ceste sa triezvo pojednáva tak v gnostických spisoch, ako aj v spisoch *Novej zmluvy*. Sme v nich podnecovaní k vedomiu, ktoré sa dištancuje od identifikácie s dnešným telom a obracia sa k svetelným silám, ktoré prichádzajú z vnútra.

V *Liste Reginovi o vzkriesení*, ktorý tiež patrí k nálezom z Nag Hammadi, stojí: *„Nemôže byť žiadna pochybnosť o tom, že viditeľná postava, keď umrela, nebude zachránená, ale zrejme v smrteľnej postave sa nachádzajúca živá postava. Ona je tá, ktorá vstane z mŕtvych. Čo je teda vzkriesenie? Je to prejavenie tých, ktorí vstanú z mŕtvych. Kto kráča túto cestu, dokáže počať sám seba takého, ako bol na prvopočiatku.“*[6]

To teda znamená, že nesmrteľná postava v nás leží uzamknutá. A ide o to, aby sa jej dala možnosť prejaviť sa, stať sa viditeľnou. Ježiš túto cestu žil a ukázal vlastným životom. On živú postavu, ktorá bola skrytá za smrteľným telom, vyvinul k veľkosti, aká jej patrí. On priviedol tú duševnú bytosť, ktorá je prepojená s božským Duchom, k vyjaveniu, ktoré nazývame Duch-duša-bytosťou. Zázraky a mnohé iné príbehy v biblických evanjeliách o tom jasne svedčia. Ježiš zanechal smrteľné telo za novovytvoreným telom. Hrobka, pozemské telo, bola prázdna. To znamená, že Duch-duša-postava sa nakoniec od neho oslobodila. Z toho je zrejmé, že nesmrteľné telo musí byť vyvinuté už pred smrťou smrteľného tela. Ježiš teda nezobudil znova svoje mŕtve, čiže smrteľné telo, ako sa dlhé storočia predpokladalo. V *Evanjeliu podľa Filipa* o tom stojí napísané: *„Tí, ktorí hovoria: Najskôr sa zomiera a potom sa vstáva z mŕtvych, sa mýlia. […] Keď sa najskôr – ešte v čase života – nedosiahne vzkriesenie, tak sa v smrti nič nedosiahne.“*[7]

Ježišovi učeníci spočiatku neboli schopní vnímať ho v jeho nebeskej postave. Len Mária Magdaléna to dokázala. Stará telesnosť, obraz, so svojimi ohraničenými zmyslovými orgánmi dokáže spoznávať tiež len ohraničene. Ale Ježišovi učeníci nasledovali jeho cestu. Zostali mu verní a sústredili sa na svoje vnútorné premenenie. Preto boli tiež schopní po nejakom zmätku a neistote tiež vnímať Vzkrieseného. Ich duchovné telo dosiahlo určitú úroveň vývoja. Vznikla nová vnímavosť zmyslových orgánov. Preto slová *„máte oči, ale nevidíte“*

(Mk 8,18) sa už viac nevzťahovali na učeníkov v čase Ježišovho vzkriesenia. V *Evanjeliu podľa Filipa* je to niekoľkokrát potvrdené:

„Nikto nedokáže vnímať niečo nepominuteľné bez toho, aby sa sám stal nepominuteľným. S pravdou to nie je tak ako na svete, kde človek vidí Slnko bez toho, aby bol Slnkom, kde vidí oblohu bez toho, aby bol oblohou a podobne zem bez toho, aby ňou bol. Ale v ríši pravdy vidíš niečo z nej. Vidíš Ducha a sám sa stávaš Duchom. Vidíš Krista a budeš Kristom. Vidíš Otca a stávaš sa Otcom. Tu na tomto svete vidíš teda všetky veci, ale nevidíš seba samého. V tom inom svete ale vidíš seba samého. Lebo to, čo tam vidíš, tým sa stávaš ty sám.“[8]

S vedomím, ktoré je zajedno so starým telom, sa môže plným právom popierať vzkriesenie, lebo toto nemôže byť zistené zmyslovými orgánmi. Ide ale predsa o prebudenie. Grécke slovo pre vzkriesenie, *anastasis*, znamená tiež prebudenie. *Evanjelium podľa Filipa* bolo pôvodne napísané v gréčtine. V tomto zmysle obsahuje prebudenie aj etapy vzrastu.

UMRIERAŤ V NESMRTEĽNOM Nová Duch-duša-štruktúra je v našom životnom systéme prítomná ako zárodok. Je to presne rovnaké ako pri malom semiačku, z ktorého vznikne veľký strom. Aby rástol, potrebuje výživu. Tak musíme nás samých ako tzv. „kráľovstvo zeme“ priviesť do stavu, v ktorom tento vzrast bude možný: *„Človek prijímal potravu, ktorá bola odmeraná zvieratám. Ale keď prišiel Kristus, dokonalý človek, priniesol chlieb z nebies, aby sa človek živil jemu odmeraným pokrmom.“*[9] Ďalej čítame vo *Filipovi*: *„Telo a krv nemôžu zdediť kráľovstvo Božie. Teda o ktoré telo tu ide, ktoré nedokáže dediť? Ktoré telo ale bude dediť? Telo Ježiša a jeho krv. Preto povedal: ‚Kto neje moje telo a nepije moju krv, nemá v sebe život.‘ Čo by sa malo pod týmto telom a krvou rozumieť? Jeho telom je Slovo a jeho krvou je Svätý Duch.*

Život Ježiša je žiariaci symbol pre vnútornú cestu. A on ho vryl ako „informáciu“ do atmosféry.

Kto tieto prijíma, má potravu a pitie a je zaodetý.“[10]

Pokrm a nápoj, ktoré sú tu mienené, umožnia to, že budeme aj „zaodetými“. Pojem „odev“ alebo „rúcho“ odkazuje na nebeské telo. Je dôležité, že bude aktívne, lebo v skutočnosti je už prítomné, ale je ako mŕtve, presne ako obraz s mŕtvymi očami. Ono chce byť láskyplne a s porozumením stimulované k prebudeniu a vzrastu. Toto dianie súvisí s prvopočiatočným mystériom stvorenia. Prostredníctvom rôznych fáz vzrastu môže ten božský Druhý uskutočniť svoj vnútorný rast. Bude si dokonale vedomý svojho významu. Prekonanie prírody smrti mu daruje nazeranie do života aj vedomie svojej hodnoty ako Duch-duše. My, smrteľní ľudia, zomierame na tejto ceste k novej bytosti. Toto je každodenný jav, ktorý nám dáva istotu a pevný základ. Je to súčasne *„veľký vták, medzi krídlami ktorého odpočívame“*, ako to nazvala H. P. Blavatská v diele *Hlas ticha*. Táto istota sa odráža v každej vývojovej etape v nás a dobýva priestor, ktorý sme až doteraz zaberali. A prijímame iskričku tejto sily. S ňou a s múdrosťou, ktorá sa rozvíja z vnútorného procesu, sme schopní pokračovať v našom živote v podmienkach tohto sveta.

Ako najlepšie prijmeme tie substancie, ktoré sa popisujú výrazmi ako *Slovo, Svätý Duch* alebo *Chlieb a víno*?

Principiálne sú všadeprítomné v atmosfére našej Zeme a čakajú na to, že sa na ne naladíme. Potom ich dokážeme asimilovať. Môžu sa prirovnať k rádiovým vlnám a my sme ako prijímače – rádiá, ktoré musia byť naladené na správnu frekvenciu. V teraz začínajúcom období na to existujú výnimočné možnosti. Znamenie Vodnára je takzvané „vzdušné znamenie“. Vysoké duchovné energie teraz môžu pôsobiť v atmosfére lepšie než v predchádzajúcich obdobiach. Preto sa hovorí, že úroda sa žne. S tým súvisí aj to, že všade na svete múdrosť mystérií preniká do vedomia ľudí. Musia dostať príležitosť, aby sa stali tým, čím v jadre sú.

Život Ježiša je ako žiarivý symbol pre cestu a je ako „informácia“ vrytý do atmosféry. Mnohí ľudia už túto cestu nasledovali a posilnili túto informáciu. Ona zahŕňa všetky procesy premeny pozemského tela a všetky etapy vývoja tela vzkriesenia. Všetko môže byť vyvolané ako vzor, ako model. Pre všetkých ľudí je teda principiálne možné, aby si utkali prostredníctvom svojich skutkov,

svojho nasmerovania a svojho správania odev prvopočiatočne zamýšľanej duše.

Pri tom môže byť rozhodujúca pomoc gnostickej komunity, ktorá udržiava špeciálne svetelné pole. Lebo také „pole“ ponúka ochranu a stimuluje kráčanie po ceste. Okrem toho ponúka výhľad na úspech uprostred spektra energií, ktorým sme obklopení, a v ktorom hrajú veľkú rolu protipôsobiace sily.

Liečivý vplyv tohto poľa prežíva potom človek ako nové zduševnenie, ktorému dôveruje, a ako duchovné uchopenie, ktoré je omnoho viac než len porozumenie. Veľkosťou svojho srdca je schopný prekonávať protivenstvá. Všetko, s čím sa až doposiaľ identifikoval, pustí, stratí o to záujem. Tak sa môže odvážiť k tomu, aby sa správal novým spôsobom a smelo vstúpil na „vnútorný základ“, ktorý sa pozvoľna otvára jeho vedomiu.

Svetelné body otvárajú nový spôsob nazerania, povstáva Gnóza, vnútorné poznanie, istota. Uprostred spektra starých síl našich rôznorodých sklonov či nadaní sa v nás neustále „ukrižuje“ univerzálna sila. Naše úsilie stotožňovať sa s tým sa pre nás rovná ukrižovaniu. Vzdať sa starých aspektov vôle znamená temnotu. Ohnivá hra myšlienok a túžob, ktorú sme doteraz hájili, mizne z vnútra. Priestor sa stáva tmavým. Mnohí to nazývajú nočným prebudením. To všetko je dôležité, pretože prostredníctvom toho rastie viera. A potom sa z noci toho starého dvíha žiariace svetlo nového rána.

V pravý čas bude stavba nevyhnutne dokončená. Konečný kameň prichádza „zhora“. Príde nebeský ten Druhý. On je prítomný ako nové telo v starom. On je ako pole svetla, ktoré sa dokáže bezhranične šíriť, ale ktoré sa dokáže opäť aj skoncentrovať. Staré vedomie, ktoré bolo tak úzko spojené so smrteľnou schránkou, zmizlo. Svetelné jadro používa starú schránku len ako nástroj. Záves, ktorý tak dlho visel pred vnútornou svätyňou, je roztrhaný. V *Evanjeliu podľa Filipa* zaznieva radostné jasanie: *„Tí, ktorí vystúpili zo sveta, sú nepominuteľní, veční.“* □

Poznámky

[1] Konrad Dietzfelbinger: *Apokryfné Evanjeliá z Nag Hammadi*, *Evanjelium podľa Filipa*, 2. vydanie, 1989, s. 94
[2] tamtiež, s. 101
[3] tamtiež, s. 103
[4] tamtiež, s. 115
[5] tamtiež, s. 115
[6] tamtiež, *List Reginovi o vzkriesení*, s. 152
[7] tamtiež, *Evanjelium podľa Filipa*, s. 122
[8] tamtiež, s. 107
[9] tamtiež, s. 98
[10] tamtiež, s. 100–101

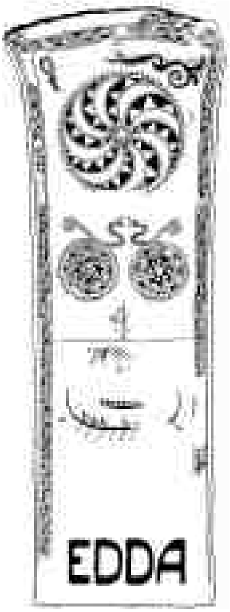

Z různých kulturních period byly ústní tradicí zachovány nesčetné mýty. Obsahují představy dávných lidí o vzniku světa, působení přírodních sil a bohů stejně jako o údělu po smrti.

Příběh stvoření

V předcházejícím pokračování příběhů ze ságy *Edda* (Pentagram 6/2011) se vypravovalo o fascinujících, ale i děsivých zkušenostech mladého ega během dlouhé doby jeho evoluce na Zemi.

Ego totiž poprvé poznalo svoji úlohu, svoji odpovědnost a nebezpečí na své cestě, což ho šokovalo. Vidělo Ódina jako zářícího bílého pomocníka, ale také jako krvežíznivce, který nahání strach. Člověk také znovu poznával vlastní božství a lekal se jeho velké moci. Proto se stal válečníkem; byl nebojácný v boji a učil se obětovat sám sebe, aby sloužil něčemu většímu. Nejdříve to byla jeho rodina a ohniště, potom jeho kmen, jeho bohové, jeho země, lidstvo a nakonec božstvo, které je všechno ve všem – a tím nakonec Ódin sám o sobě.

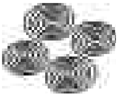

Tak se uskutečňoval vývoj vědomí v germánské duši. Ale vědma zahlédla mnohem víc: kosmický vývoj a periody času. Wölva nás spojuje s prapočátkem, popisuje původní chaos, z něhož v nekonečném časoprostoru bylo utvořeno Univerzum.

Verš 3 zní:
V úsvitu věků
jen Ymi vládl,
nebylo moře,
ni mohutných vln,
nebyla země,
ni nahoře nebe,
jen pustá, bez trávy
zela propast.

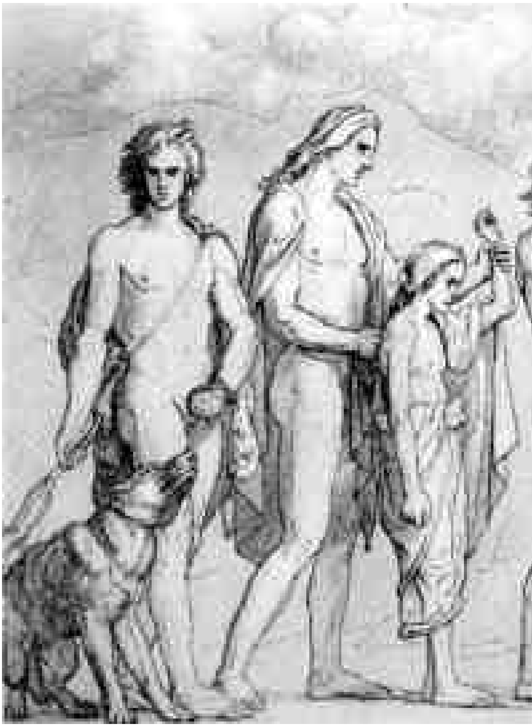

Vědma zahlédla výsledky božího impulzu. Viděla svým duchovním zrakem, jak se síly polarizují; teplo a zima, oheň a led vytvořily dva póly, které na sebe navzájem působily a ona to dál předávala v *Eddě*. Nakonec se probudily síly, které formovaly těla a umožnily tak vznik rostlin, zvířat a lidí. Tyto nepřetržitě působící formující síly přírody jsou „obři“, kterými byla vědma vychována. Určitým způsobem by mohl každý tyto síly v sobě vnímat. Hlava se svým chladným myšlením odpovídá studenému pólu, teplá látková výměna v těle, která vše zásobuje energií, představuje teplý pól. Prapůvodní síly obrů hrozily, že se zvrhnou. Aby je bylo možné zkrotit, uspořádat jejich struktury tak, aby působily správným způsobem, musely zasáhnout vyšší síly a uvést je na pravou míru. Objevil se Ás Wotan, později nazývaný Ódin, se svými bratry Vili a Ve. Zasáhli jako univerzální trojnost v nové úrovni života a spojili se s dosud vládnoucími nezkrocenými silami přírody. *Edda* objasňuje, jak tři síly z Hlidskjalfu, sídla Ódina, odkud přehlížel devět světů, si razí cestu říší hmoty,

Ódin posílá do vyhnanství Lokiho děti.
Lorentz Frölich, dánský malíř, 1906

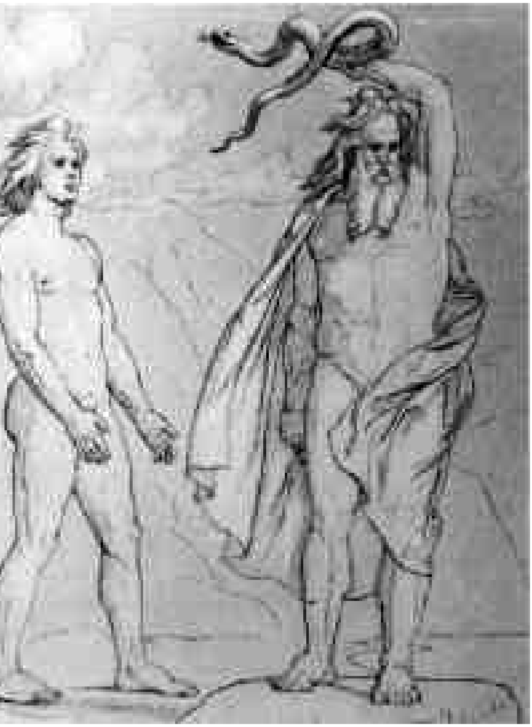

cestu vývoje. Vstupují do vývoje a různými úrovněmi proměny následují cestu. Není zde zmínka o neměnné existenci Ducha, který stojí za vývojem a doprovází ho. Bozi Ásové přinesli pořádek do prvotního chaosu. Nebeská tělesa obdržela svá místa v kosmu, Země přijala denní doby. Rostliny začaly růst a hluboká radost se rozprostřela nad prvním stvořením. Stále znovu se říkalo, že bohové se scházeli „na rokování“. Poté, co všechno stvořili, uložili se bohové k spánku.

Ve verši 8 se říká:
Hráli v kostky,
v hojnosti žili,
nic ze zlata
jim nescházelo.
Až tři přišly
obrovské ženy,
dcery obrů
z Thursenheimu.

Výraz „zlato“ může poukazovat na Zlatý věk. Avšak zdá se, že končí, když „tři přišly obrovské ženy, dcery obrů z Thursenheimu“, místa obrů. Ohlašuje se změna. Odehrává se snad „druhý příběh stvoření“, tak jako v Genesi v Bibli? Poukazuje se snad na začátek nové velké světové epochy? Ásové začínají tvůrčí působení na očividně silněji zhutněné materiální rovině.

Verš 10 a 11 zní:
Až tři přišli
z posvátné družiny,
tři Ásové
laskaví, mocní.
Na zemi našli
nemohoucí
Aska a Emblu
bez osudu.

Neměli duši,
neměli cit,
ni teplo života,

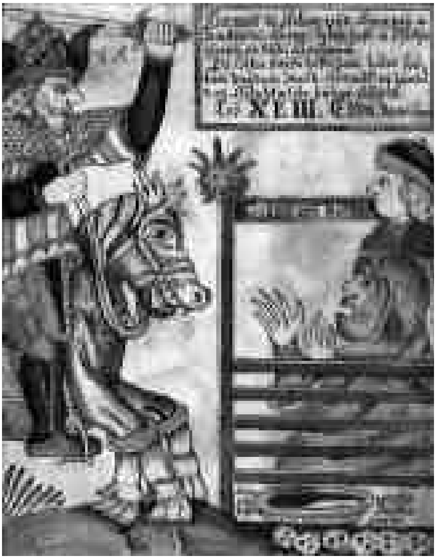

Hermód jede za Baldurem do podsvětí. Islandský manuskript *Edda* (18. stol.)

ni světlou barvu;
duši dal Ódin
smysly dal Hönir,
život dal Lodur
a světlou barvu.

Ask a Embla se zdají být dřívější vývojovou fází, počátečním stavem člověka z dřívějších světových period. Měli ještě blízko k rostlinnému a zvířecímu stadiu a nyní byli vrženi na „břeh“ nové časové epochy. Slovo „břeh“ může také symbolizovat pevnou zem. Kromě jemnohmotných „vod“ vznikaly hustší struktury.

Ask a Embla přišli z prvotního moře snového vědomí. Ve zpevněné podobě mohly nyní být vyvolány nové životní možnosti.

Lidé byli stvořeni třemi silami.

Ódin dal dech života, což také znamená duši.

Hönir propůjčil vnímání smyslovými orgány.

A Lodur/Loki, lstivý, daroval život a teplou krev. Je však rovněž tvůrcem svévole a nezkrotných pudů. Loki je esencí člověka. Umožňuje svobodnou volbu mezi dobrem a zlem. V této souvislosti je významné, že se již od počátku podílel na formování člověka v nové periodě světa.

Druhý příběh o stvoření ve Starém zákoně, který se pravděpodobně týká téhož okamžiku stvoření člověka,

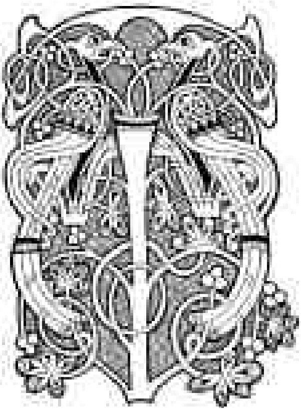

V Eddě se nacházejí bohové v mocném boji jak v člověku, tak v přírodě. Je to metafora pro nikdy nekončící procesy proměn bytí.

nezmiňuje vložení sklonu ke svévolnosti.

V knize Genesis, kapitole 2, verši 7 se říká:

I vytvořil Hospodin Bůh člověka z hroudy země a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živou duší.

V starozákonním mýtu dojde ke svedení „hadem“. Ale je to přece člověk sám, kdo volí. Jeho vyhnání z ráje znamená, že ožívá v nové oblasti pozemského druhu. Byl stále ještě spojen s „dechem Boha“, a žil nyní v novém těle. Adam a Eva se oděli do „oděvu z kůže“, aby skryli svou hanbu. Pod vlivem konzervativního křesťanského náboženství mluvíme o hříšném pádu, o provinění člověka.

V Eddě neexistuje žádné vyhnání z ráje hněvivým, pomstychtivým Bohem, nýbrž prudký a bouřlivý vývoj vlivem vyšších energií. Zde působí a vládnou bohové v mocném boji v člověku a přírodě. Následkem jsou nekončící procesy změn, i krizového druhu, které člověk *musí* zažívat sám v sobě, protože nejdříve *musí* spolupracovat na „božích přikázáních“ a později na nich spolupracovat radostně *chce*. ☐

Překlady básní převzaty z *Germánské knihy mrtvých*, Holger Kalweit, nakladatelství Eminent, 2003

Identita, osobnosť

a **jadro Ducha**

Na informatívnej konferencii pre mládež a mladých členov Ružokríža, ktorá sa konala v marci r. 2011 v konferenčnom centre mládeže a mladých ľudí Noverosa, sa zúčastnila skupina asi 65 mladých ľudí do tridsať rokov, ktorí sú spojení s Ružokrížom buď ako žiaci, členovia alebo iným spôsobom. Na službách, prednáškach a v informačných krúžkoch hľadali pohrúženie, ale aj praktické riešenia problémov na ceste a v svojom každodennom živote v spoločnosti. Šlo teda nielen o filozofiu, ale aj o praktické témy. Nasledujúca správa pojednáva o niečom z toho všetkého, a to konkrétne o spiritualite a identite.

V jednom informačnom krúžku sa uskutočnila živá komunikácia, pri ktorej prišli ku slovu aj mladí. V ôsmich krúžkoch rozhovorov približne s ôsmimi účastníkmi stála v centre téma „spirituálna identita“.
Cieľ bol stále trojaký:

- Čo je identita? Na čo myslíme pri tomto pojme? Sme alebo vlastníme nejakú identitu?
- Hľadanie identity. Ako sa hovorí, platí to obzvlášť pre teenagerov a ľudí do 25 rokov – pubescentov a adolescentov. Ale našli už svoju identitu starší?
- Pohrúženie sa do témy prostredníctvom komunikácie o jednom starom gnostickom symbole, ktorý prostredníctvom svojej jednoduchosti môže veľmi presvedčivo ozrejmiť komplexnosť tohto pojmu.

Takto to bolo každopádne plánované. Ale často sa predsa len ukázalo, že už pri prvom priblížení sa k pojmu identita dosahovala celá skupina hlbšie nahliadanie. Pravdepodobne aj preto, lebo niektorí mladí aktívne spolupracovali na takých a podobných témach pri iných príležitostiach v rámci Duchovnej Školy, a preto o nich aj spoločne premýšľali. Je naozaj pôsobivé zažiť niečo takéto.

Bolo jasne konštatované, že v každom prípade určitú identitu vlastníme. To dokazuje už len občiansky preukaz, ktorý musíme mať pri sebe už od 15. roku života. Tým sme jedineční a legitimovateľní. Ale to nie je niečo, čím sme, ale len niečo, čo máme. Ako sa k tomu hodia pojmy „osobnosť“ a „ja“? Osobnosť, ako si predstavujú účastníci, je nejaká rola, ktorá sa hrá, maska, ktorá sa môže vymeniť, niekedy podľa okolia, inokedy podľa nálady či určeného cieľa.

Lebo kto neexistuje,
nemá ani žiadne meno.
Aké meno by sa malo dať niekomu,
kto vôbec neexistuje?
[…]
On (Syn) obdržal meno
nie ako iní – ako pôžičku,
tak ako je to pri tých,
ktorí od seba navzájom
majú rozličné tvary.
Ale on je to skutočné meno.
Nikto iný mu toto meno nedal
a on bol nepomenovateľný
a nevysloviteľný
až do chvíle,
keď ho vyslovil Dokonalý.
A je to len Syn, ktorý bol schopný
vysloviť Otcovo meno a vidieť Otca.
Keď sa to Otcovi páčilo,
aby sa meno,
jeho meno, vyslovilo,
ten, čo je jeho Synom a keď tomu,
ktorý je z hĺbky,
dal meno,
hovoril tento o skrytom,
keďže vedel,
že v Otcovi nie je nič zlého.

Evanjelium pravdy

Konrad Dietzfelbinger: *Apokryphe Evangelien aus Nag Hammadi – Evangelim der Wahrheit, (Apokryfické evanjeliá z Nag Hammadi – Evanjelium pravdy)*, 2. vyd. 1989, s. 60/61

Táto osobnosť sa môže aj okrášľovať, a to zreteľne dokazuje, že nie je najvnútornejším a najpodstatnejším aspektom nášho bytia. Takže v nás existuje niečo alebo niekto, takzvaný „motivátor“ či „hýbateľ“, ktorý dokáže spolurozhodovať o našom vonkajšom prejavení či určovať a meniť ho.

Preto sa stále považuje to vnútorné za jeden z najdôležitejších aspektov našej „skutočnej“ identity, a to spolu s jedinečným a autonómnym bytím.

A tu sa dostávame do rozporu s realitou. Lebo: čo vidíme, keď presnejšie pozorujeme sami seba? To je otázka, ktorá sa určite týka nielen mladších. Zaoberáme sa predovšetkým vonkajškom, tým, čo vidíme a ako budeme vyzerať. Sú to predovšetkým zmyslové orgány, naše vlastné a ostatných okolo nás, ktoré tu sú v činnosti. Čo potom znamená„vnútorne“? Zvyčajne identita preberá práve veci, ktoré nie sú jedinečné. Lebo vlastníme nejakú národnosť, pohlavie, nejakú vieru. Patríme k nejakej skupine, napríklad k vrstovníkom, a chceme byť nimi aj akceptovaní. Čo je potom jedinečné? A na čom sa zakladá naša voľba? Volíme si často to, čo chcú rodičia alebo rodina, naši priatelia, naši učitelia alebo spoločnosť. Akceptujeme obraz, ktorý o nás majú iní a plníme tak očakávania nášho okolia. Čo je potom autonómne?

Volíme niekedy z vlastného vnútorného, bytostného Sebe?

Po istom rozmýšľaní sa zisťuje, že z našej strany sa nedostáva veľa pozornosti atribútom skutočnej identity,

CARTE D'IDENTITE

menovite vnútornej, jedinečnej a autonómnej.

Z toho vzniká otázka: Chceme skutočne byť identitou alebo nám stačí mať identitu?

Nájsť samého seba, byť samým sebou a ostať ním a preto zavrieť dvere k všetkým iným „ja“, ktoré môžu existovať, nebol by to potom koniec hľadania našej identity?

Najväčšia zo všetkých lekcií je, poznať seba samého, lebo kto pozná sám seba, pozná Boha, píše predkresťanský gnostik Clemens z Alexandrie. To nás vedie k otázkam, ktoré stavali mladí ľudia v krúžkoch sprievodcom rozhovormi: Našli už tí, ktorí sú starší ako tridsať rokov, svoju identitu alebo ju ešte hľadajú? Alebo predčasne prestali hľadať? Tieto otázky ostávajú otvorené, lebo sprievodcovia rozhovormi, ktorí pri tom v ten víkend boli, na to nevedeli dať uspokojivú odpoveď. Rozuzlenie snáď ležalo v tretej časti témy, konkrétne pri symbole, ktorý používali pri takýchto otázkach predkresťanskí gnostici: Človeka je možné predstaviť si ako kruh so stredom a lúčom, ktorý oboje spája dokopy. Obrys, vonkajšia strana, predstavuje fyzické telo, vonkajšie Sebe. Lúč je potom naša duša, psyché, hlbšia vrstva našej bytosti. V strede stojí podstata, zvaná pneuma alebo Duch. Tento stred sa označuje aj ako vedomie.

V *Evanjeliu podľa Tomáša* vraví Ježiš:

Dám vám, čo žiadne oko nikdy nevidelo,
žiadne ucho nikdy nepočulo,
žiadnej ruky sa nikdy nedotklo
a nikdy nevstúpilo do nejakého ľudského srdca.[1]

A Pavel vraví Ježišovi: *„Ty si moje vedomie.“*

Hermes vysvetľuje: *To vo vás, čo vidí a počuje, je Logos Pána.*
Je to vedomie Boha Otca.

Tak sa môžeme pozerať na dušu ako na schopnosť, schopnosť identifikovať sa s niečím, ako na bod na lúči, ktorý leží medzi stredom a obvodom kruhu. A táto schopnosť, táto časť našej bytosti, sa môže takto identifikovať s kontúrou kruhu, vonkajškom,

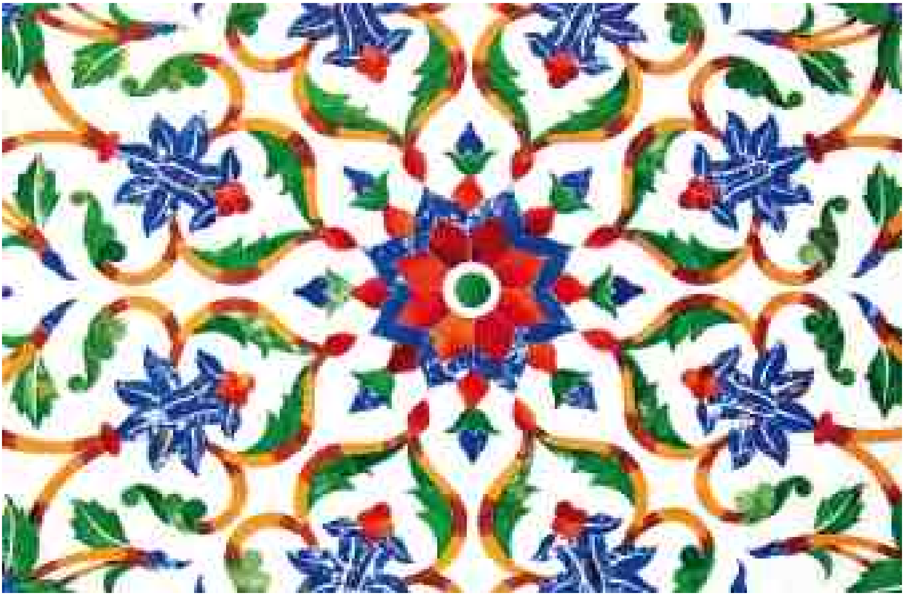

alebo so stredom. A každý z nás sa touto schopnosťou nachádza niekde medzi týmito dvoma extrémami. Podľa toho má hľadanie identity dve strany. Na vonkajšej strane možno nájsť veľa rolí a hľadanie môže pokračovať donekonečna, vždy opäť k inému bodu na obvode kruhu. Hľadanie vnútorného vlastne môže dôjsť len k jednému bodu: k Duchu, k Božiemu.

Ako vidíme seba samých? Sme nejaké telo, nejaká forma prejavenia, v ktorej sa nachádza duša, ktorá je embryonálne spojená s Duchom alebo Iskrou Ducha? Alebo sme vedomie, ktoré môže prostredníctvom duše zbierať skúsenosti? Potom táto duša vládne nad časným telom, prostredníctvom ktorého je možné zmyslové vnímanie. S ktorým obrazom človeka sa identifikujeme?

Môžeme sa v tejto identifikujúcej schopnosti opäť spoznať?

Čím viac sa naše vedomie obracia k stredu, tým viac toho zakúšame o autonómii, o jedinečnosti, o tom esenciálnom.

U Herma to znamená: *Ty si, ó, duša, zrodená z jedného určitého kmeňa. Si jedna vetva tohto kmeňa. Čo ako ďaleko je vzdialená vetva od kmeňa, aj tak ostáva zachované spojenie a vzájomná súhra medzi kmeňom a konárom. Ty získavaš z kmeňa svoju potravu. […]*

Rozváž si to, ó, duša. A upevni v svojej bytosti, že si určená na to,

aby si sa navrátila k svojmu
stvoriteľovi,
k svojmu kmeňu, k svojmu pôvodu.[2]

Stále sa k nám Hermes prihovára ako k dušiam.

Keď sa tak na to pozeráme, je s nami na tomto strome ešte veľa vetiev. A všetky sú členmi tela Krista. Všetky sú lúčmi svetla, ktoré vychádzajú zo Spasiteľa. Týmto spôsobom môžeme uvedený symbol rozšíriť aj ďalej: Môžeme to prirovnať ku kolesu (napr. bicykla, pozn. prekl.), ktorého množstvo lúčov obklopuje centrálnu os, kmeň. Ľudstvo pozostáva z tohto centrálneho bodu vedomia, z ktorého alebo v ktorom vzniká skúsenosť prostredníctvom mnohých lúčov, a to v rovnako mnohých telách. A žiaci sformulovali tento náhľad: Naša najbytostnejšia identita, duchovné vedomie, sa zhoduje s najbytostnejšou identitou všetkých ostatných duší naokolo. V tom väzí prísľub univerzálneho, identického v každej identite. Môžeme vyjsť von za vedomie jedinca? „Stav vedomia je stav života“. Aký pravdivý je tento výrok a aký hlboký zmysel má. Na to veľmajstri vždy opätovne upriamovali pozornosť.

Ako dostávame nahliadnutie:

Do pôsobenia troch aspektov
našej bytosti,
do spirituálnej identity, ktorou sme,
do identifikujúcej sa schopnosti duše,
ktorú niekedy zakúšame
a do vonkajšej identity, ktorú vlastníme?

Osvietenie, tak sa konštatuje, je splynutie našej identifikujúcej schopnosti s naším spirituálnym jadrom. Z tohto spirituálneho jadra preniká Svetlo, vibrácia neustále k našej bytosti.

Kiež by sme si toho ale mohli byť vedomí bez zavádzania našich zmyslových orgánov!

Valentinus v *Evanjeliu pravdy* to popisuje pekne ako dych alebo vôňu Otca:

A keď sa vnorí do matérie, odovzdá svoju vôňu Svetlu a v svojom pokoji prekonáva všetok tvar a každý zvuk. Lebo nie uši čuchajú pach, ale Duch sa oblieka do pachu v čuchu a ponorí sa vo vôni Otca. Tento ho berie k sebe do svojho bezpečia a vezme ho von na miesto, z ktorého prišiel. Lebo pôvodne prišiel z vône (Otca). Neskôr je ale táto časť ochladnutá. A tak sa stal duševnou formou, ako studená voda, ktorá zmrzne. Voda je teraz tuhá ako kryštál, ale v skutočnosti nie je tuhá. Kto to potom vidí, verí, že pozostáva z pevných kryštálov. Ale ona sa môže opäť rozpustiť. Lebo keď stretne teplý dych, stane sa teplou. Tak aj studené, vychladnuté pachy pochádzajú z odlúčenia. Preto prišiel Boh a odstránil odlúčenie. Priniesol teplú hojnosť *lásky, ktorou nech chlad zmizne a jednota dokonalého myslenia buď.*[3]

Ako ale prišiel Otec, aby priviedol späť, čo bolo stratené, narovnalo sa opäť bezmocné a padlé a našlo Otca. To je cesta späť, ktorá sa nazýva pokánie.[4] □

Poznámky:

[1] Konrad Dietzfelbinger: *Apokryphe Evangelien aus Nag Hammadi – Evangelium nach Thomas (Apokryfické evanjeliá z Nag Hammadi – Evanjelium podľa Tomáša)*, 2. vydanie 1989, s. 196.

[2] Hermes Trismegistos: *Ermahnung der Seele (Napomenutie duše)*, s. 24.

[3] Konrad Dietzfelbinger: *Apokryphe Evangelien aus Nag Hammadi – Evangelium der Wahrheit (Apokryfické evanjeliá z Nag Hammadi – Evanjelium pravdy)*, 2. vyd. 1989, s. 54/55.

[4] tamtiež, s. 56.

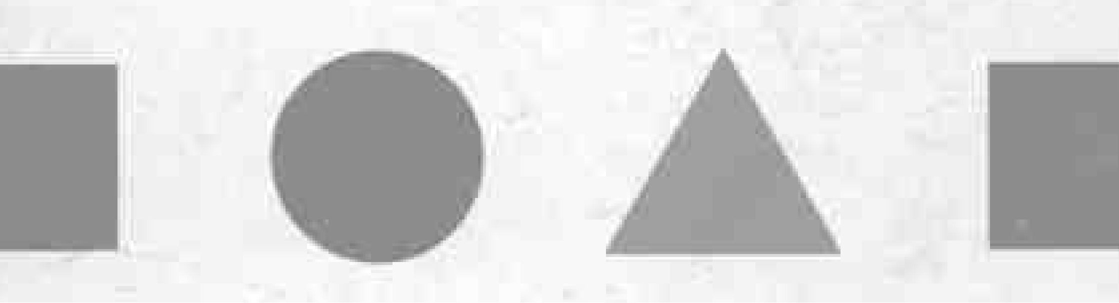

RECENZIA KNIHY:
NYKTHEMERON APOLLONIA Z TYANY

Dvanásť hodín **oslobodzovania**

Komentáre Jana van Rijckenborgha ukazujú, že zdanlivo nejasné texty Apollonia vyžarujú tak jasné a intenzívne Svetlo, že preniká ešte aj do dnešných čias neoslabené. Večné Svetlo sa v mikrokozme manifestuje v dvanástich fázach alebo „hodinách“. Na prvé oboznámenie sa s nimi je tu uvedených dvanásť textov a krátke zhrnutie vysvetlení od Jana van Rijckenborgha.

Prvá hodina: Démoni spievajú v jednote chválu Boha: strácajú svoju zlobu a svoj hnev.

Ten, kto chce kráčať cestu univerzálnej Gnózy, nastúpi v prvej hodine johanitskú cestu prípravy. Čo musí byť pripravené? Náš mikrokozmos (latentne) obsahuje magnetické napätia, ktoré vytvárajú naše magnetické pole dýchania. To je nátlak podvedomia, ktoré sa nazýva aj diabolským alebo hriešnym. Žijeme teda z dvoch „Ja“, z rozumu a z pradávnej prvotnej sily. A teraz ide o to – prijať tieto skutočnosti a vyvolať posväcujúce sily Gnózy. Tieto nové sily potom napadnú komplikovanosť, a to vedie k seba-poznaniu, ku konfrontácii vedomého s nevedomým. Tak prekonáva človek seba-opovrhovanie, lebo spoznanie príčiny znamená jej zmiznutie. Potom vnikne do mikrokozmu gnostická spása a premení všetky disharmónie na harmónie. Tak strácajú protivenstvá svoju zlobu. Táto „úloha prvej hodiny“ pochopiteľne vyžaduje hlboko siahajúce seba-pôsobenie, a to predtým, než kedysi prebývajúci démoni v nás budú spievať chválu Boha.

Druhá hodina: V dvojakosti spievajú ryby zverokruhu Božiu chválu, ohnivé hady sa ovíjajú okolo palice hadov a blesk sa stane harmonickým.

V prvej hodine sa človek oslobodil, aby mohol kráčať cestu. Teraz nasleduje konfrontácia s veľkým astrálnym svetom, silou rozdvojenia – duality, hrou zmien. Bez prekonania v prvej hodine sa ďalej – až sem – nemožno dostať. Teraz musí človek vyvinúť metódu, ktorou sa budú môcť vyrovnať protiklady prírody. To znamená sebe samému kliesniť cestu cez Červené more siderického zrodenia (astrálne životné pole dialektiky). Dve ryby z obrázku Rýb zo zverokruhu symbolizujú božského človeka a prírodne zrodeného človeka. Tieto protiklady musia byť vyrovnané a neutralizované prostredníctvom kríža. To je božská láska. Ide o to, aby sa už viac v palici hadov nevznietili žiadne túžby. Jediná aktivita, ktorá vychádza z kandidáta, je láska, ktorá vzniká prostredníctvom nasmerovania na svet duševného stavu: ryby spievajú chválu Boha. V prvej hodine zmizli všetky magnetické napätia a človek teraz môže nerušený kráčať cez siderický oheň. Hlboké túženie po božskom človeku je neprestajný chválospev. Prostredníctvom toho vzniká oprostenie sa od seba samého a „ohnivé hady sa ovíjajú okolo palice hadov“. To je intenzívna zmena stĺpa hadieho ohňa. Teraz jasné svetlo tichého plameňa, harmonicky vyživujúceho celú bytosť, vyžaruje vnútornú harmóniu. Tak je už v druhej hodine rozoznateľné, aká gigantická môže byť zmena v človeku, musí byť, ak chce napredovať na ceste.

Tretia hodina: Hady sa trikrát obvinú na palici hadov Herma. Cerberus otvorí svoj trojnásobný pažerák a oheň spieva Božiu chválu troma jazykmi blesku.

Keď je privedené k uskutočňovaniu pokojné horenie odpútavania sa od túžob, stane sa človek spolupracovníkom v službe Svetla. K tomu musí ukuť meč, palicu hadov, stĺp ohňa Ducha. Ozbrojený týmto novým

Odmietni všetok strach, starosti a obavy, aj strach, že stratíš Gnózu, strach, ktorý môže viesť k fanatizmu.

ohňom, začína bojovať proti Cerberovi, psovi pekiel. Podľa legendy musí vlastniť Merkúrovu palicu, aby mohol prekročiť Styx, rieku, ktorá oddeľuje tento svet od podsvetia. Teraz stojí sila meča hada v aurickej bytosti naproti, na druhej strane. Túto odzrkadľujúcu sa minulosť, ktorá sa manifestuje v palici hadov, dokáže neutralizovať nová sila. Všetci čerti, groteskné formy v poli dýchania, zmiznú. Cerberus je mikrokozmický strážca dverí. Ako prejdeme popri ňom? Tým, že sa oslobodíme od strachu, starostí a bojazlivosti, aj od strachu, že stratíme Gnózu. Lebo tento strach vedie k fanatizmu. V druhej hodine sa naučíme nosiť kríž lásky vo vnútornom pokoji. Tak dlho, až kým sa to nedosiahne, nie je možné prejsť popri Cerberovi. Ale pritom nejde o kultivovanú statočnosť! Jedným z aspektov Cerbera je dogma. Všetky poučky obsahujú dogmatický aspekt. V tom chce Cerberus nechať človeka zadusiť. To je vlčia jama teológie. Cerberus sprítomňuje dogmatické inštinkty z minulosti. Od toho sa možno oslobodiť, ak sa poznané uskutoční v čistom čine.

Štvrtá hodina: V štvrtej hodine sa vracia duša z návštevy hrobov. To je okamih, kedy budú zapálené magické lampáše v štyroch rohoch kruhu. Je to hodina zakliatí a klamstiev.

V tretej hodine sa zneutralizujú nebezpečenstvá strachu, dogmatiky a modiel, teda trojnásobnej papule Cerbera, prostredníctvom troch jazykov blesku, trojnásobnej sily palice hadov. V štvrtej, magickej hodine, musí človek ukázať, že dokáže kráčať magickú cestu. Teraz je pripravený a sám musí voliť svoje kroky a robiť rozhodnutia. Musí sa učiť zaobchádzať s novými schopnosťami, prekonávať počiatočné ťažkosti a neskúsenosť. Duša sa musí vrátiť z návštevy hrobov, z nášho sveta s jeho nespočetným zavádzaním či rozptyľovaním. Pritom sú potrebné štyri lampáše, aby neutralizovali štyri zakliatia a klamstvá. Tými sú:

- napodobenie prostredníctvom zmiešania pravdy a lži,
- dar falošného učenia,
- láska k svetu klamu, dialektike,
- jednanie, ktoré nie je vysoko rozumné.

Človek ich môže prekonávať, stojac na magickom štvorci koberca Ružokrižiakov. Jeho štyrmi aspektmi sú skupinová jednota, jednoznačné nasmerovanie, bezkonfliktnosť a harmónia vo všetkých prejavoch života.

Od ôsmej hodiny dokáže človek prostredníctvom moci lásky pomáhať, aby sa premenilo utrpenie na mier.

Ide teda o použitie čistého rozumu, čistého chcenia, čistých citov a čistého jednania. Tieto štyri lampáše musia byť udržiavané horiace počas návštevy hrobov a až po návrat, teda pri ceste duše cez štyri kruhy prírody smrti.

Piata hodina: Hlas veľkých vôd ospevuje Boha nebeských sfér.

Je to hodina veľkého prekonania, dokonalého oslobodenia. Hlas veľkých vôd je pra-tón vesmíru, to A-E-I-O-U Katárov. Päť vokálov otvára hranice k novej budúcnosti a minulosť sa uzatvára. Hlas veľkých vôd prináša mier. Pretože sily dvojičiek sú prekonané, otvára sa vákuum nového stavu duše.

Šiesta hodina: Duch ostáva nepohnute, vidí približovať sa proti sebe pekelné obludy a je bez strachu.

Po piatej hodine prekonania a vystrojený novými silami, stojí teraz človek slobodný a „bez strachu“ síce v svete, ale už viac nie je z toho sveta. Duch ostáva nepohnute. To nie je útek zo sveta, avšak naplnenie úlohy v poverení univerzálneho Svetla. Je to kráľovské kňazstvo. Kto chce naozaj pomáhať živému stvoreniu, ten musí poznať najhlbšie pra-príčiny života. Tomu je základom veda o žiarení: Ktoré sily, „pekelné obludy“, ovládajú človeka? Touto vedou mystérií budú obdarovaní tí, ktorí stoja v službe šiestej hodiny.

Siedma hodina: Oheň, ktorý všetkým bytostiam s dušou dáva život, sa riadi vôľou čistých ľudí. Zasvätený natiahne ruku a mier sa rozšíri ponad veľké utrpenie.

Po očistení poľa dýchania je človek slobodný a už viac nie je uväznený v tkanive osudu. Teraz disponuje svojimi prapôvodnými schopnosťami a prostredníctvom ohnivej sily, ktorú svojou očistenou vôľou dokáže riadiť, sa spojil s tým druhým, spásu prinášajúcim univerzom. Je pripravený na ôsmu hodinu. Odteraz dokáže pomáhať premieňať žiariacou mocou lásky utrpenie na mier.

Ôsma hodina: Hviezdy sa navzájom rozprávajú. Duša slnc odpovedá na vzdychanie kvetov. Reťazami harmónie budú navzájom spojené všetky prírodné bytosti.

V siedmej hodine bol kňazský človek naplnený spásonosným Duchom. Teraz rozumie zvnútra reči hviezd, reči žiarení. Dokáže „skúšať všetkých duchov, či sú z Boha“. Vidí ružu v srdci, vidí „zlatý zázračný kvet“, čisté, nové centrum vedomia za čelom. Rozpozná najhlbšiu príčinu utrpenia. Plnosť žiarenia svätého Grálu sa v ňom stane účinná. Touto silou dokáže pôsobiť k spáse túžiacej ruže srdca v hľadajúcich ľuďoch. „Duša sĺnc odpovedá na vzdychanie kvetov“. Tak vychádzajú všetci, spojení reťazami univerzálnej lásky, v novej, univerzálnej, večnej harmónii.

Deviata hodina: Číslo, ktoré nemôže byť vyjavené.

Číslo 9 je zviazané s astrálnou oblasťou. Kto nedokáže rozoznávať medzi starými pozemskými a novými nebeskými astrálnymi silami (zo záhrady Bohov), je otvorený pre mystifikácie a anarchiu síl dvojičiek dialektiky. Len žijúcej novej duši môže byť číslo 9 vyjavené. Vcelku bude odhalených sedem tajomstiev deviatej hodiny. Človek začína napádať zdroj chaosu a rozvrátenia, a podnikne všetko, aby priviedol zblúdené ľudstvo znovu späť k niekdajšiemu východiskovému bodu, k svetu duší.

Desiata hodina: Kľúč pre astronomický cyklus a kolobeh života človeka.

V deviatej hodine sa stalo jasným, že gnosticko-magický človek vlastní kľúč na všetky dvere väzenia. Desať poukazuje na nový cyklus, novú kozmickú perspektívu. Eóny sú v svojej podstate neutrálne sily. Človek – nevedomý alchymista – vedie eóny k zlobe. To je tiež pozadie zákazu „jesť zo stromu poznania dobra a zla“. Teraz žijeme v kozmickej oblasti, v ktorej sú dobro a zlo zbavené pút. Tým plamene disharmónie zapríčiňujú reťazovú reakciu degenerácie, takže človek je pohadzovaný sem a ta medzi dobro a zlo. Pre neho bol stvorený núdzový poriadok, náš materiálny svet. Kto vie použiť kľúč desiatej hodiny, uvedomí si toto: Každá padlá existencia musí byť nakoniec opäť vyzdvihnutá do univerzálneho Svetla. A na to vynakladá úsilie.

Jedenásta hodina: Krídla géniov dokonale šumia. Lietajú od sféry ku sfére a prinášajú Božie posolstvo od sveta k svetu.

Zasvätený pracovník desiatej hodiny prijíma kľúč tak k astronomickému cyklu, ako aj ku kruhovému pohybu ľudstva. To sú sily a možnosti, s ktorými gnostický mág dokáže pracovať. Nazývajú sa „krídlami géniov“. Astrálny oheň sa podrobuje jeho vôli a on dokáže použiť čistú silu abraxasu ako „Panazee“ (všeliek – pozn. prekl.) pre ľudstvo. Táto čistá pomáhajúca sila bude rozšírená ako ochranné krídla.

Dvanásta hodina: Tu budú naplnené skutky večného Svetla prostredníctvom ohňa.

Okrídlení géniovia jedenástej hodiny, vysokí zasvätení, prekonali planetárne astrálne prekážky. A *Nykthemeron* končí jasajúc: Skutky večného Svetla, praktiky univerzálneho zákona lásky, ktoré zachraňujú to, čo je stratené, sa naplnia. Predsa však gnostický mág nestratí z očí nebezpečenstvá pre svoje dielo a

- nenechá sa chytiť zmätkom dialektických väzieb,
- nenechá sa zadržiavať odporom, ktorý vyvoláva.

Cez tieto nebezpečenstvá ho vedú štyri dary milosti:

- Gnóza zaisťuje nemožnosť znesvätenia.
- Príslušnosť k spoločenstvu duší mu dáva silu.
- On vlastní schopnosť na rozoznanie duchov.
- A on je vo vlastníctve absolútnej nepremožiteľnosti. Tak sa naplnia diela večného Svetla prostredníctvom ohňa.

Kiež by sa stalo zrejmým, že *Nykthemeron* obsahuje metódu, spôsob na dokonalé oslobodenie. Tento krátky prehľad má byť pozvaním pre čitateľa, aby čerpal poznatky nielen z neho, ale aby sa ponoril do popisu veľkých perspektív, ktoré Jan van Rijckenborgh ukazuje v tejto knihe. □

Jan van Rijckenborgh: *Das Nykthemeron des Apollonius von Tyana*, štvrté, prepracované vydanie, 1992, Rozekruis Pers. Haarlem.

Život **Apollonia z Tyany**

V kritických vývojových obdobiach ľudstva často prichádzajú na tento svet ako vyslanci veľkí mudrci. Jedným z nich bol novopytagorovec Apollonius z Tyany, mesta v Kappadokien (v dnešnom Turecku). Žil asi od r. 2 pred Kristom po r. 98 po Kristovi. Jeho život bol opísaný rímskym spisovateľom Philostratom.

Takmer neuskutočniteľným poverením týchto vyslancov je, aby ľuďom pripomínali ich božský pôvod a pobádali ich, aby podľa toho opäť žili. Títo mudrci ukazujú svojím svätým a čistým životom, ako pôsobia na tento svet sily nadprírody. Prostredníctvom nich sa stávajú tieto sily opäť prístupné aj ľuďom, ich skúsenosti a pre ich blaho. Tak môžu zachrániť iných a seba samých spôsobom, pôsobiacim na nás magicky. Pretože príroda je spojencom mudrcov, poukazujú nielen na cestu, ale aj na zvláštne znaky v prírode. Tak sa môžeme dozvedieť o Ježišovi, že dokázal chodiť po vode, po svojom ukrižovaní vstal z mŕtvych, liečil chorých a dokázal dávať celkom výnimočné rady. Jeho život je symbolickou inšpiráciou pre všetkých, ktorí cítia v sebe vibráciu pra-pôvodného života.

Aj Apollonius z Tyany dokázal konať „zázraky“. Ale kto vie ešte povedať, kto to bol? Zub času sa s veľkým úsilím snažil, aby zničil jeho príbehy. Z veľkej časti sa to dá pripísať dielu príliš snaživého a ctibažného biskupa Eusebia z Cézarey. Apollonius bol totiž tak obľúbený, že tomuto biskupovi na začiatku 4. storočia po Kristovi neostalo nič iné ako tých, čo Apollonia takpovediac „nosili na rukách“, upozorňovať na mýtický charakter jeho životopisu, ktorý bol napísaný v 2. storočí. Hanobiace spisy Eusebia sa neminuli cieľa. Podnikol všetko možné, aby odstránil existenciu Apollonia z Tyany z pamäti ľudstva, lebo – zodpovedajúc dogme – mohol existovať len jeden mesiáš. Veľa materiálov o Apolloniovi sa stratilo alebo bolo zničených, okrem korešpondencie s cisármi, konzulmi a filozofmi, ako aj okrem poznámok a denníka jeho oddaného žiaka Damisa, s ktorým sa stretol počas svojich ciest po Mezopotámii. Na základe týchto zdrojov napísal Philostratus jeho životopis.

JEHO ŽIVOTNÁ CESTA Julia Domna, manželka rímskeho cisára Septimia Severa (vládol 193-211), sa zaujímala o poznanie a filozofiu.

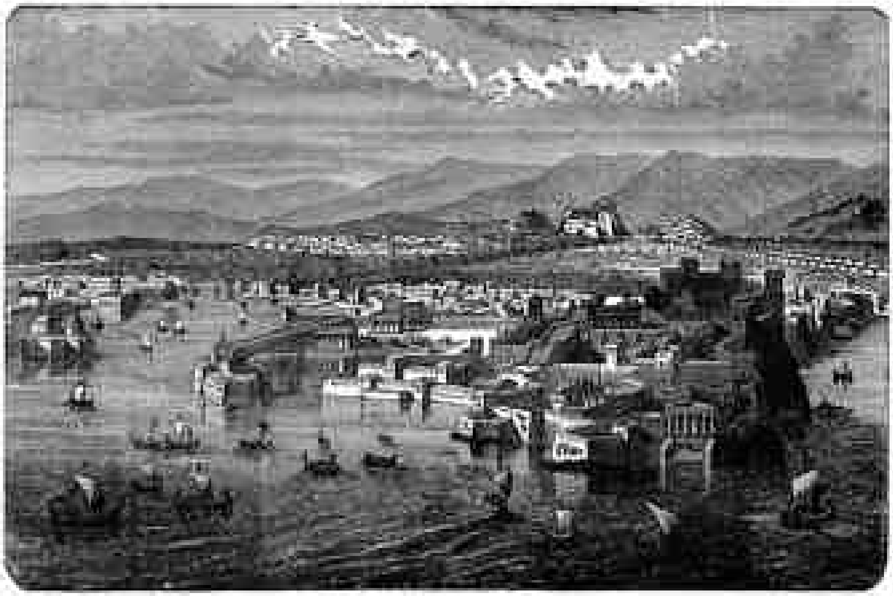

Zobrazenie starovekých Atén z čias Apollonia z Tyany, pohľad z Pirea. (namaľovaný v 19. st.)

Ponúkla Philostratovi, aby obsiahly materiál, ktorý dostala od vzdialeného príbuzného Damisa, redigoval a spracoval na dobre čitateľnú knihu. Na základe týchto podkladov známy spisovateľ a filozof Flavius Philostratus napísal približne sto rokov po predpokladanej smrti Apollonia jeho životopis.

Apollonius sa vraj narodil okolo r. 4 pred Kr. alebo 2 po Kr. v juhovýchodnom Turecku, v malej dedinke Tyana na úpätí pohoria Taurus. Jeho matka mala krátko pred jeho narodením videnie, v ktorom jej povedal boh Proteus – jeden zo synov Poseidona, že on sám bude jej synom. Práve tak ako k Ježišovmu narodeniu, aj k narodeniu Apollonia sa viažu mnohé legendy. Tak sa hovorí, že jeho matka upadla do spánku na jednej lúke. Labute ju obkolesili do kruhu a v momente pôrodu začali hlasno volať. Tu sa z oblohy spustil blesk a potom sa opäť stiahol späť.

Vtáci sú často symbolom čistého sveta a pôsobenia Ducha vo veľkých časových periódach a cykloch. V tomto zmysle mohli labute poukazovať na začiatok nového časového obdobia. Blesk odráža veľkú kozmickú silu, ktorá túto inkarnáciu dlho očakávaného vyslanca sprevádzala. Príbeh o narodení Apollonia v tomto svete je síce

„Poďme, Apollonius, zatiaľ čo ty nasleduješ Boha a ja teba.“

fantastický, ale predsa akosi aj realistický. Má niečo všeobecné spoločné s pozoruhodným narodením takých svätých vyslancov ako Gautama Buddha a Ježiš. Okrem toho sa volá Apollonius z Tyany, hoci nikto presne nevie, kde alebo kedy sa narodil. Ešte nejasnejšie je, kde a kedy umrel. To málo, čo vieme z jeho životopisu, ktorý zapísal Damis, je to, že sa niekedy volal Euphorbus. V svojich mladíckych rokoch vstúpil Apollonius do chrámu Aesculapia k Aegaeovi, kde študoval lekárstvo. V tých časoch bol chrám totiž miestom liečenia – ako dnes nemocnice – s tým rozdielom, že sa duši venovalo viac pozornosti ako je dnes v medicíne zvyčajné.

Po ukončení štúdia a smrti otca putoval cez Pamphyliu a Silikiu a zlepšil tam životné podmienky tamojšieho obyvateľstva. A raz sa stalo, že jeho starý učiteľ Euxenius sa ho jedného dňa opýtal, prečo tak ušľachtilý mysliteľ ako on, niekto, kto disponuje tak jemným citom pre jazyk, ešte nenapísal žiadnu knihu. Apollonius odpovedal: „Lebo som sa ešte nenaučil mlčať.“ A od tohto okamihu mal vraj päť rokov mlčať.

Potom šiel do Indie pátrať po adeptoch mudrcov, ktorí tam žili. V Ninive (v dnešnom Iraku), stretol svojho neskoršieho žiaka a budúceho pisateľa životopisu Damisa. Ten bol tak veľmi pod vplyvom Appolonia, že povedal: „Poďme, Apollonius, zatiaľ čo ty nasleduješ Boha a ja teba.“

Počas ich ciest sa naučil Damis veľa o filozofii a krajine, ale predovšetkým o Apolloniovi a jeho jednoduchom spôsobe života. Počas ich cesty cez Mezopotámiu boli požiadaní o kontrolu batožiny colníkom v jeho kancelárii a tu sa ich tento opýtal, čo všetko si chcú vziať z krajiny. Apollonius odpovedal:

„Svoju striedmosť, svoju čestnosť, svoju cudnosť, svoje sebaovládanie, svoju čistotu, svoju odvahu a svoju disciplínu.“ Či to Apollonius urobil úmyselne, nie je známe, každopádne tak spojil k sebe rad ženských slov (Justitia, Prudentia, Temperantia). Colník v tom tušil nejaký daňový zisk a povedal: „Musíš tieto ženské otrokyne vpísať do kníh.“ „To je nemožné,“ protestoval Apollonius, „lebo to nie sú žiadne ženské otrokyne, ktoré si beriem so sebou, ale dámy aristokracie.“

Mudrc z Tyany bol pri svojich početných návštevách kráľov často pozývaný, aby sa zúčastnil na obetovaní bohom. Ale takým praktikám sa podľa možností vyhýbal. Vtedy sa ospravedlnil a povedal, predtým ako sa stiahol:

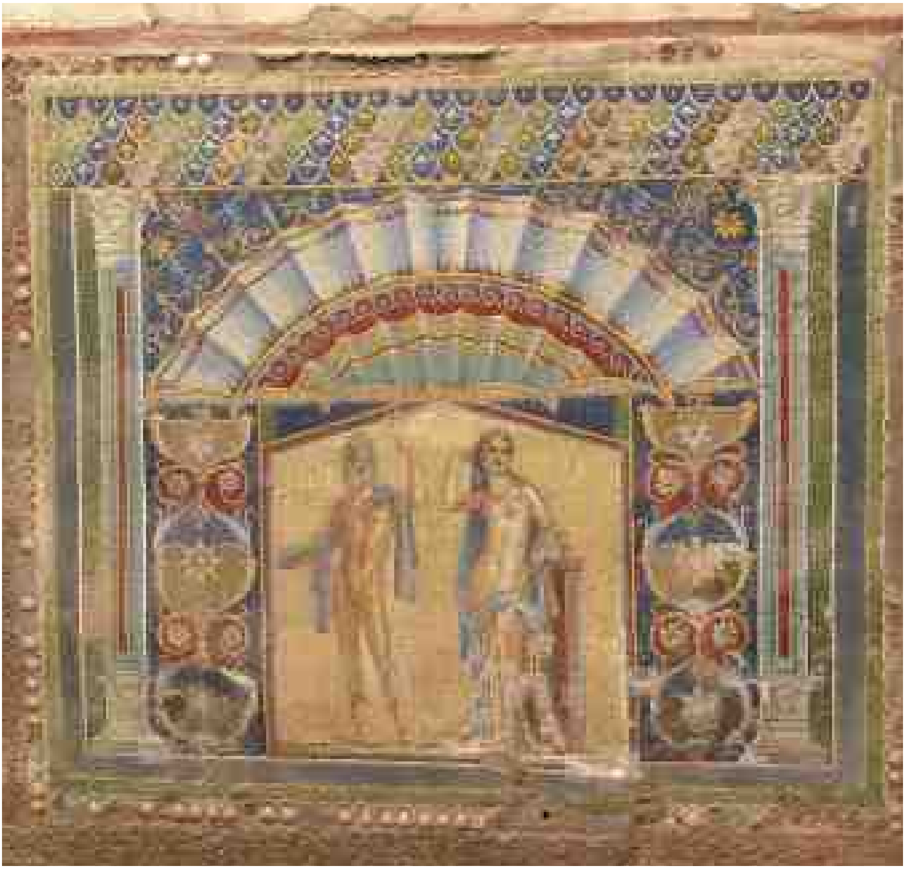

Rímska nástenná mozaika v Herkulaneu, južné Taliansko. Vyobrazenie Neptúna a Amphitrité.

„Obetujte len ďalej svojím vlastným spôsobom, ó, kráľ, ale dovoľte mi, aby som ja obetoval svojím spôsobom.“

A vzal hrsť kadidla a povedal: „Slnko, pošli ma tak ďaleko nad Zem, ako vhodné sa to mne a tebe zdá. Aby som stretol dobrých ľudí, ale nikdy nepočul nič o zlých, ani oni o mne.“ Po týchto slovách nasypal kadidlo do ohňa a opustil kráľa. Lebo nechcel byť prítomný pri krviprelievaní. Fascinujúce sú jeho stretnutia s mudrcmi Indie. Adepti tam vyučovali Apollonia a pripravovali ho na jeho veľkú misiu: Riadenie a podľa možností zdržiavanie rýchlej degenerácie Rímskej ríše, v ktorej sa krutí cisári a ich služobníci zvrhli k nemilosrdným rituálom a čiernej mágii. Na to bol považovaný za vhodného len jeden

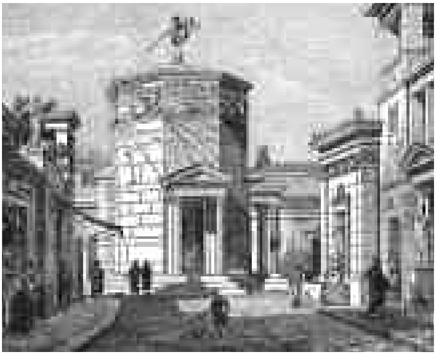

Impresia zo starovekých Atén s Vežou vetrov – Horologionom, postaveným v r. 50 pred Kristom

„Nejestvuje žiadna smrť kohokoľvek, ona je len zdanlivá, presne ako neexistuje narodenie kohokoľvek, okrem narodenia vo vonkajších formách prejavenia.“

človek, a to Apollonius. Ústnym podaním sa traduje, že dvaja cisári ho obvinili zo zrady: Nero (panoval 54 – 68) a Domitianus (panoval 81 – 96). Mudrc sa ale tajomným spôsobom vyhol rozsudku. Nakoniec založil v Efeze školu a ostal tam, až kým takmer storočný neumrel. Philostratus ešte zosilnil tajomnosť v živote svojho hrdinu, keď napísal: „Čo sa týka jeho smrti, ak teda vôbec zomrel, svedectvá sa rozchádzajú.“

APOLLONIOV LIST Philostratus mal okrem správ od Damisa i niekoľko krátkych listov Apollonia. Aj tie svedčia o veľkej múdrosti adepta z Tyany. Jeden z nich bol adresovaný konzulovi Valeriovi Asiaticovi v r. 70. Je to filozoficky zafarbený list, ktorý mal príjemcu utešiť po smrti jeho syna.

„Nejestvuje žiadna smrť kohokoľvek, ona je len zdanlivá. Presne tak málo ako existuje narodenie kohokoľvek, okrem narodenia vo vonkajších formách prejavenia. Zdá sa, že zmena od súčasného bytia ku budúcemu bytiu je smrť, ale v skutočnosti sa nikto nenarodí a nikto neumrie. Je len jednoducho viditeľný a potom zase neviditeľný, to prvé prostredníctvom hustoty látky, to posledné prostredníctvom jemnohmotného stavu bytia, ktorého stav je stále taký istý. Jedinými zmenami sú pohyb a pokoj. Lebo bytie má tú potrebnú osobitosť, že zmena sa neuskutočňuje ničím mimo neho samotného, ale celok sa rozdeľuje a jeho časti sa stávajú opäť celkom v jednote vesmíru. A keď sa niekto pýta: Čo je to, čo je niekedy viditeľné a niekedy nie, čo je teraz tým istým a potom zase iným?, možno na to odpovedať: Je to ako so všetkým tu dolu na tomto svete. Keď sa to naplní látkou, je to viditeľné následkom odporu svojej hustoty. Ale neviditeľné je to následkom svojej jemnohmotnosti, keď obklopujúca látka zmizla. Ale látka to ešte obklopuje a prúdi cez to v tomto neuveriteľne veľkom priestore, ktorý to obsahuje, ale ani narodenie ani smrť nepozná. Ale prečo ostala táto falošná predstava (o narodení a smrti) tak dlho nevyvrátená? Niektorí si myslia, že to, čo sa prostredníctvom nich deje, urobili oni sami. Nevedia, že jedinec sa narodí **prostredníctvom** rodičov, a nie **s pomocou** rodičov. Je to teda presne tak ako vec, ktorá je produkovaná **prostredníctvom** zeme a nie **s pomocou** zeme. Zmena, ktorá sa deje s jedincom, nie je spôsobená tým, čo ho ako viditeľné obklopuje, ale len prostredníctvom veci, ktorá žije v každom jedincovi.“ □

Tento veľmi skrátený úvod patrí k jednému článku od Freda A. Pruyna, In: *Theosophische Verkenningen*, Október 2005. Zoznam odkazov všetkých článkov je v redakcii.

SLOVENSKO-ČESKÝ SLOVNÍČEK

ctibažný = bažící po cti
časný = dočasný
dokopy = dohromady
chorý = nemocný
iskra = jiskra
kliesniť = klestit
konár = větev
lampáš = lucerna, svítilna
ľúbiť = milovat
lúč = paprsek
napriek = navzdory
okrem = kromě
pobádať = pobízet
počuť = slyšet
počúvať = slyšet
ponad = nad, přes
pozerať = dívat se
preukaz = průkaz
púčik = poupě
raz = jednou
Ružokríž = Kříž s Růží
semiačko = semínko
spájať = spojovat
stĺp = sloup
teraz = nyní
triezvo = střízlivě
urobiť = učinit
ustráchaný = ustrašený
vplyv = vliv
vravieť = říkat
vtedy = tehdy
vyzerať = vypadat
vzkriesenie = vzkříšení
zaoberať sa = zabývat se
zrkadlo = zrcadlo
zvyčajný = obvyklý
žatva = sklizeň
žiarenie = záření

Literatura
Mezinárodní školy Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum

Díla vydaná v českém jazyce:

Bratrstvo Šambaly
*
Duchovní odkaz Jana Amose Komenského
*
Elementární filosofie moderního Růžového Kříže
*
Gnose v aktuálním zjevení
*
Mystérium života a smrti
*
Prázdný prostor neexistuje
*
Přicházející nový člověk
*
Univerzální Gnose

Uvedené publikace si můžete objednat u svých knihkupců.
Distribuce Kosmas s.r.o.
www.kosmas.cz

Gnostikové hovořili o perle nevyčíslitelné hodnoty a rosikruciáni mluví o „pokladu podivuhodného klenotu“. Každý člověk je potenciální nositel tohoto podivuhodného klenotu!

Ale co je charakteristickým znakem těch, kteří tento klenot vlastní a toto vnitřní vědění láskyplně přechovávají a ochraňují? Jsou nositeli znamení. Nosí v sobě znamení předurčení. Jsou voláni, jsou povolaní.

Proč nazývá rosikrucián tento klenot drahocenným pokladem? Když je tento klenot vysvobozen z hrubohmotného života, začíná ve Světle zázračně zářit. Zrcadlí se v něm sedm zářících světelných paprsků. Vzkříšeny sedmi paprsky sedminásobného ducha tryskají jako pramen vzhůru.

Těchto sedm vibrací vyvolává reakci v sedmi životních polích mikrokosmu. Začíná kompletní znovustvoření mikrokosmu podle matrice božského praobrazu. Člověk znovu dosáhne své původní nádhery.